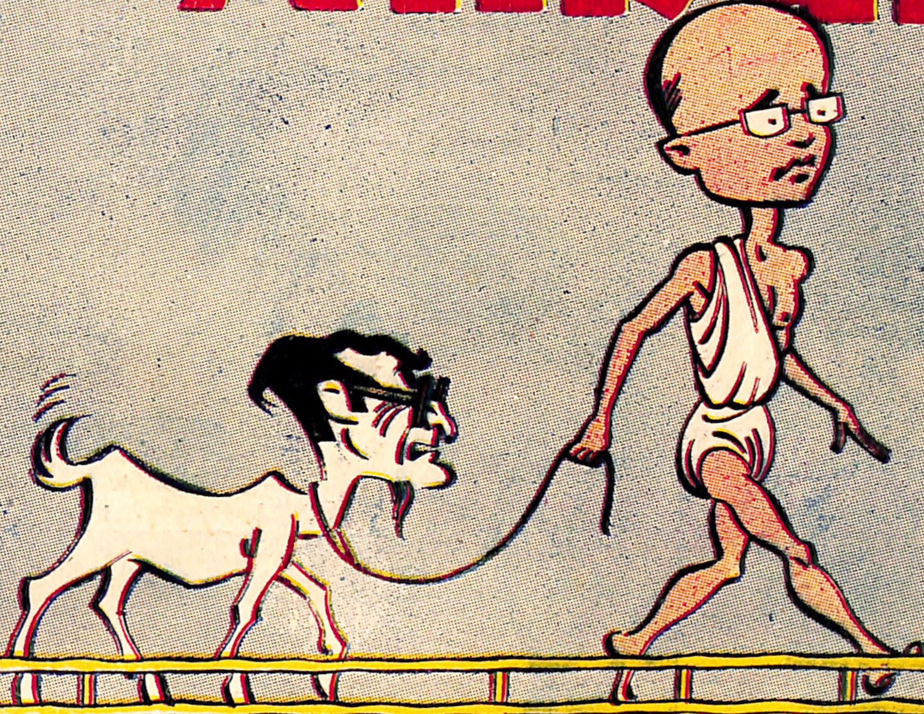
Akbaba

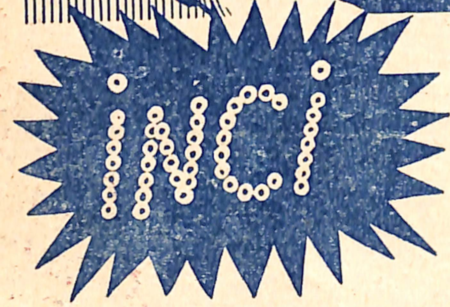

MUHALEFET

Bizim Gandi !

Şöhretli artist AVA GARDNER bu senenin en büyük yeniliği olan şapka, manto, ayakkabı ve elbiselerde İNCİ modasını benimsiyenlerden biridir.

Ayaklarınız İNCİLİ bir terlikte daha güzel görünür. Boynunuzu güzelleştirecek tek şey bir İNCİ kolye ve kollarınıza yakışacak bilezik İNCİLİ olandır.

ŞENYÜZ müessesesinin hazırladığı taklit İNCİLER içinde AVA GARDNER'in küpe ve kolyelerinden istiyen taşra müşterilerimize sipariş üzerine küpe için 10, Kolye için 20 lira, tediyeli olarak derhal gönderilir.

Taklit incilerin her boy ve her renklerini toptan satış fiatına ancak S. ŞENYÜZ'den temin edebilirsiniz. PARASIZ BROŞÜR İSTEYİNİZ.

S. ŞENYÜZ: Müessesesi :

Meşrutiyet Cad. No: 109/6

Tel; 45873 **Tepebaşı / İstanbul.**

AKBANK İKRAMİYELERİ

yarım milyon LİRA

EV

PARA

İRATLI APARTMAN

HER 150 LİRAYA BİR KUR'A NUMARASI

HESABINIZDA HER ZAMAN İÇİN EN AZ 150 LİRA BULUNDURUNUZ

yazın şarkı söyleyip, kış gelince tedariksiz bulunmayınız.
Soğuk havaları beklemeden, her gün, vücudünüze lâzım olan kalorileri muntazaman sağlayınız.
Sabah, akşam kahvaltılarında kalorisi ve A,D vitamini bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yiyiniz.
Tariflerimize göre de, SANA ile nefiş bisküiler ve pastalar hazırlayınız.
Küçük, büyük herkes için

SAYI : 150 C.: 6 _ 27 OCAK 1955 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

Stadyom Terbiyesi

Anlaşılan, Bursa stadyomunda da terbiye, nezaket, hattâ nezahet top atmış... Şaşmamalı. Oktay Rıfat isimli şairimiz, bir manzumesinde:

Büyük balık küçük balığı yutar demişler,
Bok yemişler!

Buyuruyor. Eh, şairi böyle konuşan bir neslin maç seyircileri nasıl konuşur, siz hesap ediverin artık.

Gerçi, edebiyatımızda gülünç bir sanat vardır ki, vaktile adına «edeb-i kelâm» derlerdi. Şair, sevgilisinin «terlediğini» yazmaktan utanır ve:

Kat kat düşüp ol peri hicaba,
Gark oldu gülâb-ı ıstıraba!

Diye şairce lâf ederdi. Hayır, güzel bir kızın terlemesinden bile utanacak kadar terbiyeli bir zenne edebiyatı istemiyoruz. Ama, şair kaleminin de lâğamcı kazmasından biraz farkı olmalı değil mi?

Dikkat ediyorum: Hikâye, roman, şiir, röportaj, ev, mektep, hattâ sosyete, sokak oldu. Ama, sokak ne oldu, farkında mısınız?

On sekizindeki aile kızının bile en masum cümlesi:

— Boş ver!..

İstanbulda, hani Nedim'in, insanlarını incelik ve zarafet nümunesi diye övdüğü İstanbulda maç edebiyatının kelimeleri malûmdur: «Vur, kır!» ve nihayet «ye!..»

Galiba Bursa bizi bir hayli geçmiş olacak ki, düşünüp taşınmışlar ve sahalarda seyirci terbiyesini korumak için bir çare bulmuşlar: Kadınları stadyoma bedava almak!

Yani?.. Spor particisi delikanlılarımız, sağlarında sollarında annelerini, ablalarını görünce utanacaklar da, iki oyuncunun çarpışması karşısında:

— Çüş ulan!

Yerine:

— Pardon monşer! mi diyecekler?.

Hiç; zannetmem. Olsa olsa, bir kaç maç seyrettikten sonra sayın bayanlarımızın biraz daha terbiyeleri bozulacaktır.

Hem, bu futbolcu gençler de nihayet bizim çocuklarımız değil mi? Onları, dağ başında ahlât ağacından toplamadık ki, tadına bakınca yüzümüz buruşsun. Kendi dalımızda yetişmiş kendi meyvalarımız. Biz dünyaya getirdik, biz okuttuk, biz büyüttük, biz yetiştirdik... Kabahat, analarla, babalarla beraber hepimizindir. Atalarımız ne buyurmuş:

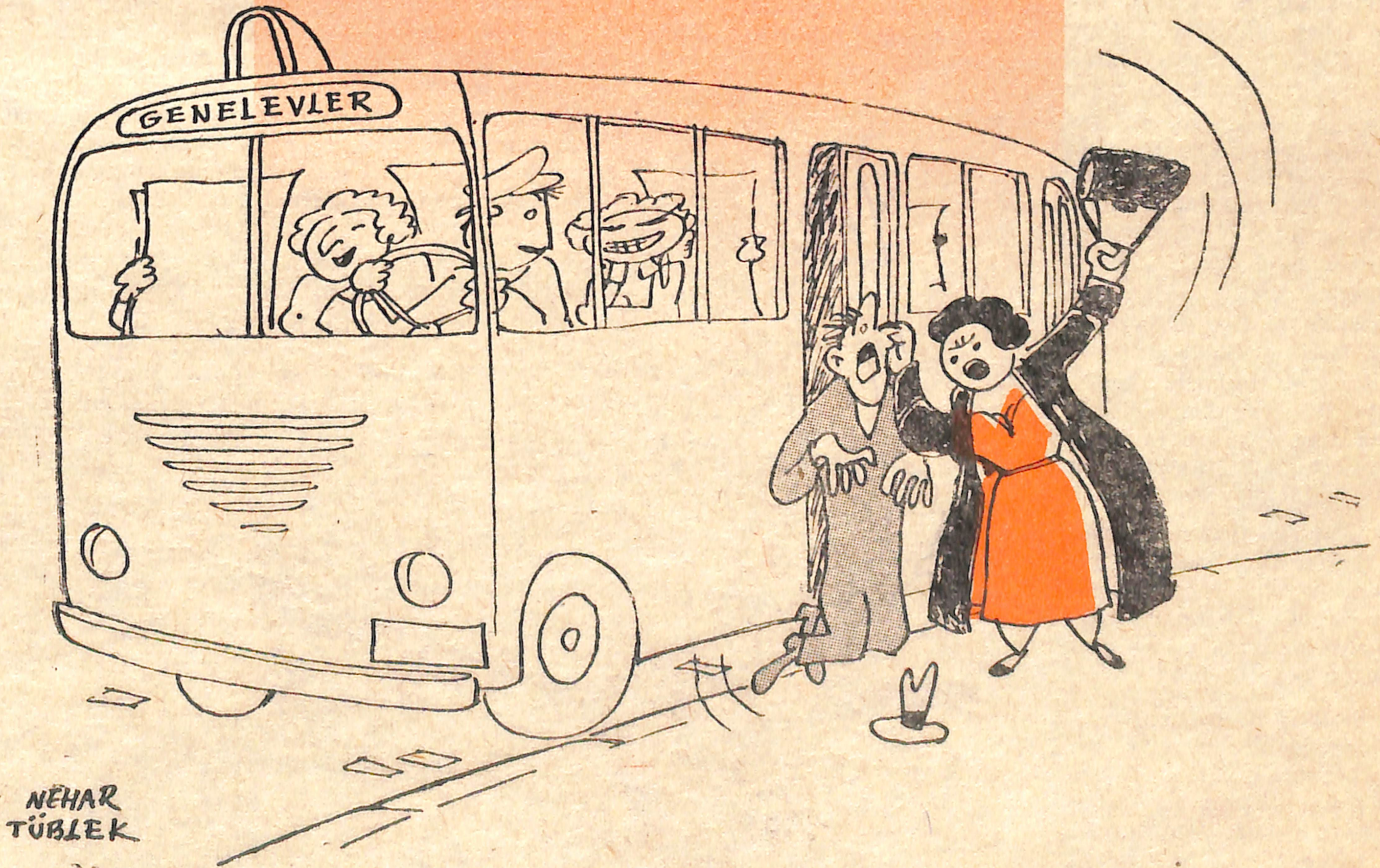
— Anasına bak, kızını al,
Kenarına bak, bezini al!

Rahmetli halk sanatkârı Naşid'in Yahudi ağziyle söylediği bir cümle hatırıma geliyor:

— Boyle saraya boyle supurge!..

AKBABA

ŞEHİR DIŞINA NAKLEDİLİRSE, GENELEVLERE OTOBÜS DE İŞLETİLECEK (Gazeteler)

Koca — Yapma karıcığım... Vallahi bizim semte giden otobüs zannettim!...

(Nehar Tüblek)

KUZU KESİMİ YASAK!..

Biz ne yapalım?

İstanbul Valisi ve Belediye Reis Vekili Ordinaryüs Profesör ve birkaç kere doktor Fahrettin Kerim Gökay, haftalık basın toplantısında şu fıkrayı anlattı:

— Sular idaresine şikâyetler geliyordu: Terkos zehir gibi acı... İnceledik. Baktık sahiden öyleydi. Araştırdık. Havuzlarda suya karıştırılması gereken bir madde yoktu. Lâkin bu arızayı gidermek için suya katılacak olan yeni eczanın pek fena bir koku yapması ihtimali olduğundan bunu radyolarla ilân ettik. İki gün sonra, şikâyetler yüz misli arttı. Terkos borularından berbat kokular geliyor diye... İnceledik bunu da...

— Ne neticeye vardınız? diye sorduk. Vali gülümsedi:

— Hiç, dedi. Su havuzlarına ilâve edilmesi gerekli maddeyi piyasadan bulamamışlar, tabii koyamamışlar da... Lâkin bir kere ilân edilmiş olduğu için, bunu da açıklayamamışlar!

Siga Meselesi

İnsan, kusuruna mazeret, günahına sebep bulmasa çatlar. Son günlerde, yazılarımda gramer yanlışları çoğalmış.

«Cümleye mazi-i şühûdi ile başlamışsın, bir ara istikbâl sigasına geçmişsin, muzâri ile devam edip, hikâye-i hâl fil-mâzi ile bitirmişsin!..» diye, bir dostum beni tenkid etti.

Utandım. Sonra, «neden dilim bozuldu?» diye düşündüm. Hemen tesellimi buldum. Yeni deyimle, mışlı geçmişle başlayıp, şimdiki zamandan, gelecek zamana atlayışım, sonra dımlı geçmişte cümleyi bitirişimin bana göre haklı bir sebebi var.

Ben cümleye tam mâzî sıgasıyla başlamıştım, «sobada yakacak odun yok! ..» dediler, gözümde bütün mâzi kararıverdi. İşte o sıra, muzari sıgasına geçmişim. Bu sefer:

— Şimdi, havagazını kestiler!... demişlerdi. Şimdiki zamanı da unutup, cümleye istikbâl sıgasıyla devam etmişim. Cümleyi bitirmeden sinirli sevgilim gelmez mi? Artık istikbâl mi kalır? İstikbâlim de mahvolunca, demek, hikâye-i hal fil mâzide karar kılıp, o hırsla cümleye noktayı basmışım.

Yoksa beyim, biz, o kara cümlesi kıtlardan değiliz...

TESİR

Senelik tatilinden faydalanarak, Bursa'ya gitmek istiyordu. Lâkin kocası razı olmuyordu. Bunun üzerine, Süheylâ, annesine acele mektup yazdı :

«Anneciğim, kocam, tatilde Bursa'ya gitmemizi istemiyor. Ne olur, hemen kendisine mektup yaz da ,birkaç gün bizde kalmağa geleceğini bildir ki, acele râzı olsun!...»

KOMÜNİST ÇİN, CEPHEDEKİ ASKERLERİN EVLENMESİNE MÜSAADE ETMİYOR!

— Neden evlenmemize izin vermiyorlar?..
— İki cephede birden savaş güçtür de ondan!..

MUCİZE

Yaşlı bir kadın sokakta bir arkadaşına ağıza alınmtyacak küfürlerle söven küçük bir çocuğa yaklaşıp:

— Ayıp değil mi evlâdım... Yaşın ne başın ne?. Senin gibi temiz pâk bir çocuğa sokak ortasında bağırıp çağırmak yakışır mı? Baban duysa ne der sonra?

— Babam, benim sövdüğümü duysa, bir mucize olur hanım teyze...

— Neden?

— Babam sağırdır da ondan.

KABİLİYET

Konservatuvarda ve Galatasaray Lisesinde müzik öğreten Seyfettin Asal, son derece nâzik ve çelebi bir zattır. Ama, bu, hak bildiğini olduğu gibi söylemediği mânasına gelmez. Geçenlerde, tanıdıklarından bir hanıma misafir gitmişti. Doktorlara hastalıktan bahsetmek nasıl aile dostları için hususi ve zalimce bir zevkse, sanatkârlara da sanatlarından bahsedip ukalâlıklar etmek ayni şekilde bir işkence vasıtasıdır. Hanım, ille kızının piyano çalışını dinletmekte israr etti. Seyfettin Asal da, başka birşey yapamıyacağına göre, dinledi. Neticede:

— Vallahi hamfendi, dedi, çocuk daha küçük. Tabiî istikbalin neler hazırladığı bilinemez. Bana kalırsa, küçük, ileride mükemmel bir aile babası olacaktır... Elverir ki, evlâtlarının arkalarına da, piyanoya yaptığı gibi, acımadan vurabilsin kabahat ettikleri zaman...

Hamfendi, heyecanla sordu:

— Ya... Demek piyanosunu kuvvetli buluyorsunuz. Acaba ileride büyük bir virtüoz olur mu, bu kadar kuvvetli çaldığına göre?

BALAYI

Sürrealist ressamla karısı balayı seyyahatinden döndükten sonra, bütün dostları birlik olarak, bir gece onları ziyarete gittiler. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Nihayet içlerinden biri:

— Balayınız nasıl geçti?... Eğlendiniz mi bari?... diye sordu.

Genç kadın pek eğlenmişe benzemiyordu:

— Şansımıza havalar hep yağmurlu geçti. Mütemadiyen kiraladığımız pansiyonda kapanmak zorunda kaldık. Kocam resim yapıyordu, ben de yemek pişiriyordum... Sonra canımız sıkılmasın diye ben kocamın yaptığı tabloları keşfe çalışıyordum, o da benim yemeklerimi...

MUHTEREM BİR HANIMEFENDİYE AÇIK MEKTUP

Çüüüş hanımefendi

□

Mektubu gönderen: Hürmetkârınız

□

PEK muhterem Hanımefendi, Sizi, o akşam Küçük Sahne salonunda görmeden önce tanımıyordum. Yine de tanımıyorum.

Bir piyes, Avrupa san'atçılarını birbirine düşürmüş, ikiye ayırmış. Almanyada yüz tiyatroda birden oynuyormuş bu piyes... Fransa, İngiltere, İtalya, bu piyesin tartışmalarıyla çalkanıyor. Bu kadarı bile, zavallı memleketimde bu piyesin seyircisiz kalacağını anlatmaya yeter. Ama beri yandan, şu İrlandalı yazarın «Godo'yu beklerken» isimli piyesini görmek için can atan bir avuç insan da var. Ne yapalım? Sizler gibi, Paris bize kapı komşusu değil ki...

Ertuğrul Muhsin, bâri demiş, Salı, Cuma gibi, haftanın en münasebetsiz iki gününde, saat beş gibi, günün en münasebetsiz saatinde, şu piyesi, güzelliğe susamış, iyiden anlar, düşünen insanlar için sahneye koyayım. Hem de biletleri ucuz yapmış. Böyle piyesleri görmeğe geleceklerin parasız olduklarını bildiği için...

Ne yapsın başka? Her gece saat 9 da oynatsa, tiyatro seyircisiz kalacak, hem üç günde piyes kalkacak, hem de, korkunuzdan bir daha öbür piyeslere de gelmeyeceksiniz.

Haftada yalnız iki gün... Gördünüz ya, ilk günü bile, salonun yarısı boştu. Gördüklerinizin bir kısmı da, dâvetiye ile gelen bedavacılardı. Bazıları da, antrakta birbirlerile sohbet etmek, dedikodu yapmak, yeni elbisesini, cici şapkasını göstermek, evcilik oynar gibi, aydın insan oyunu oynamak için gelmişti.

Bunların içinde, piyes için gelenler de vardı.

Muhterem Hanımefendi, Sizin ne için geldiğinizi doğrusu bilmiyorum. Ama, tam o «Beş Çayı» saatinde tiyatroya gelişiniz, doğrusu fedakârlıktır. «Bezik partisi» ve, çaya bir arkadaşınızın gününe, berberinize, terzinize gidebilirdiniz, gitmemiş, tiyatroya gelmişsiniz. Doğrusu, fedakârlığınızın derecesini anlıyorum Hanımefendi...

Daha birinci perdenin ortasında, yerinizde duramayıp, koltuğunuzu, gıcırdatmanızdan, «of, puf!» diye istim salmanızdan sıkıldığınızı anladım. Sıkılıp, sıkılmamakta, kafatasınızda beyin olup olmadığını hatırlamakta hürsünüz hanımefendi. Yalnız neden beni hayal kırıklığına uğrattınız? Saçınızın boyasından, tırnağınızın ojesine kadar ince bir zevk sahibi olduğunuz anlaşılıyordu. Elbiseniz, şapkanız, iskarpininiz, kürkünüz, küpeniz, eldivenlerinize bakınca, bu piyesten ne kadar sıkılırsa sıkılsın, oturduğu koltukta cins arap kısrakları gibi ne kadar tepişirse tepişsin, ferma yapacak tazı gibi ne kadar sıkıntılı ince sesler çıkarırsa çıkarsın, hadi piyesin sonuna değilse bile, birinci perdenin kapanışına kadar dayanmak nezâketini, terbiyesini gösterir diyordum. Bunu sizden beklemesem bile, zengin elbiselerinizden, zevkli tuvaletinizden, kolyenizden, bileziğiniz den bekliyordum. Halbuki siz beni hayal kırıklığına uğrattınız. Birinci perdenin ortasında, o güzel suratınızı ekşitip, öpülmekten başka işe yaramayan dudaklarınızı büzerek:

— Aman, sıkıldım artık!...

Diye, ayağa kalktınız. İnce, yüksek topuklarınızın, döşemede çıkardığı sinirli seslerle salonu terkettiniz.

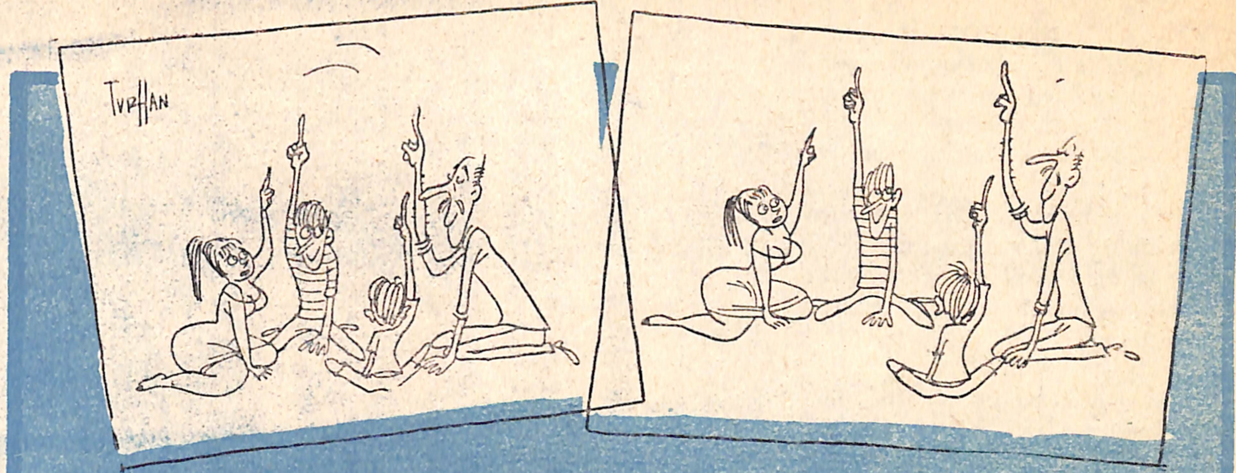
Muhterem Hanımefendi! Piyesin yazarına hakaret ettiniz, ona ben karışmam. Rejisöre yaptığınız hakareti de üstüme alacak değilim. Oyuncular, hakarete uğradılarsa, verecekleri cevabı kendileri bilirler. Salonu dolduran seyircilere yaptığınız hakarete de karışmam.

Ama, bana yaptığınız hakareti bir türlü hazmedemiyorum. Üç gündür, uyuyamıyorum, hakaretinizin altında eziliyorum. Bu ağır hakaretinizi nasıl, hangi kelime ile iade edeyim, diye düşünüyor, bir türlü size lâyık bir kelime bulamıyorum.

Hah, buldum Hanımefendi, nihayet buldum:

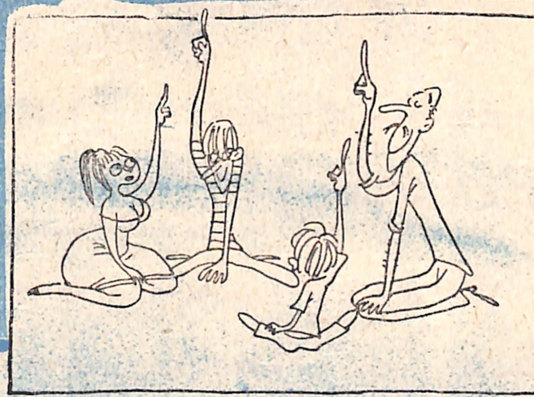
Çüüüüş Hanımefendi!

«UÇAN KARYOLA» İSİMLİ YENİ TİP BİR UÇAK YAPILDI (Gazetelerden)

— Uçtu uçtu... Daire uçtu!..

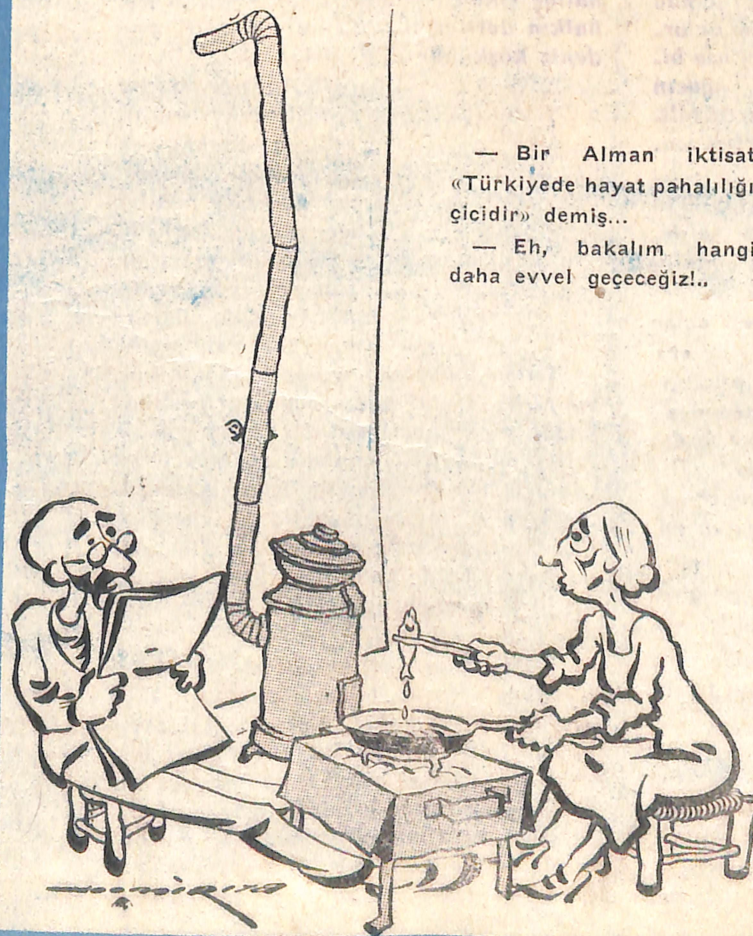
— Uçtu uçtu... Puro uçtu!..

— Uçtu uçtu... Kâse uçtu!..

— Uçtu uçtu... Karyola uçtu!..

— Bir Alman iktisatçısı: «Türkiyede hayat pahalılığı geçicidir» demiş...

— Eh, bakalım hangimiz daha evvel geçeceğiz!..

Şakalar

NEZAKET

Oğlu ile deniz kenarından geçiyordu. Şiddetli bir lodos fırtınası vardı. Çocuk, elini uzattı:

— Bak baba, dedi, bir adam denize düşmüş...

Hemen çocuğu süratle elinden çekip uzaklaşarak çıkıştı:

— Ayıp değil mi oğlum? Bir daha sakın elinle işaret ederek gösterme...

ÖLÇÜ

Melih, karnesini almıştı. Öğretmen:

— Karnelerinizi doğru babalarınıza götürün... dedi.

Bizim Veled parmak kaldırdı:

— Öğretmen, ben karnemi önce ağabeyime göstereceğim. İstanbul boks şampiyonudur ağabeyim. Velim de odur...

TAM TAMAMINA

Sezai Solelli, yeni bir film senaryosu hazırlamıştı. Metin, rejisörlüğünü yapacaktı. Vakanın bir kısmı Mısır'da geçiyordu. Metin Zıt, Mısır'a gitti, geldi. Sezai sordu.

— Nasıl, bari, tam Mısır'ı canlandırabilecek bir yer buldun mu?

Metin omuz silkti:

— Ne gezer yahu. Mısır, firavunlar devrinden çıkmış. Biz gene o sahneleri burada çevirir, gerçek bir Mısır havası yaratırız...

— Şimdi ne yapacağım ben?..

— Üzülme be kardeşim... Yedek parça diye satar, yerine iki yeni araba alırsın!..

SÜKÛNET

Geçen akşam, İstanbul radyosu spikeri, son haberler bültenini okurken, sözü şöyle bitirdi:

«Rasathaneden verilen malûmata göre, bu gece, sabaha karşı merkez üssü İstanbul civarında olmak üzere çok şiddetli bir zelzele olacağı tahmin edilmektedir. Yarın da hava bulutsuz geçecektir. Hepinize hayırlı geceler dileriz, muhterem dinleyicilerim.»

Okunmayan Telgraflar

Türk - Macar güreş karşılaşmasında, arslanlarımıza gelen telgrafları, zamansızlık yüzünden, Eşref Şefik radyoda okuyamamıştı.

Tarifemize göre, ilân ücretlerini aldığımız bu telgraflardan bir kaçını yayınlıyoruz:

Aslan'a başarılar dilerim.
Aslan Manifatura mağazası sahibi
Ali ASLAN

Aslanlarımızdan zafer bekliyoruz.
Elli Çeşit Bonmarşesi
Her çeşit mal taksitle verilir.

Bütün ümidimiz Celâl Atikte.
Dayanır Gömlek Dikimevi
Dikkat: Celâl Atik gömleklerini bizde diktirir.

Yaşasın Aslanlarımız!...
Hâkkâri Vilâyeti, Taşhan ilçesi, Yaman Nahiyesi, Viran Köyü Gençlik Spor Kulübü kaptanı ve Demokrat Parti Başkanı
Celil CELO

Kalbimiz sizinle çarpıyor.
Eskici İbrahim Diker
Her çeşit gizli pençe yapılır

Aslanlarımıza güveniyoruz.
Güven Nakliyat Anbarı
Mallarınızın naklinde, ziyandan mesuliyet kabul edilmez.

1955 Akbaba Takvimi

1955 Temmuz

Memleketin şurasında burasında, orman yangınlarında hâlâ yanmamış tek tük ağaç kalmışsa, onlar da bu ay içinde yanar, kül olur. Ne ormanların, ne de ormanları yakanların okumasına, okusa bile, anlamasına imkân olmayan, ağacın faydalarına dair, zaten okuyanlarca bilinen ilmî, trajik, hazîn, göz yaşartıcı makaleler yazılır.

Şeyh Galib'in «Hüsn-ü-aşk» ta dediği gibi, bu ayda insanların:

«İçkileri şûle-i cihan süz,
Giydikleri âfitab-ı temmuz»

olur. Bilhassa kadınlar bu ayda, çifte kavrulmuş tenlerine yalnız temmuz güneşesi giyerler. Bu ayda ateşi başına vuranlar çoğalır.

Hayatınızda hiç bir kabineye girmedinizse, temmuz ayında girebilirsiniz.

Hemen plâja gidip, kendinize bir aile bulun ve aile kabinesine girin, felekten bir gün çalın.

Bu ayda ekonomi:

Maşallah vardır. Patagoray devleti eski borçlarımızın bir kısmını indirir, dostumuz Saksagonya yeni krediler açar, hırdavat gönderir. Kızılderililerle ticaretimiz müthiş gelişir.

1955 Ağustos

Hükûmet merkezi, Bu ayda, Ankaradan İstanbula taşınır. Memleket seyyahatine çıkan bakanlar ve milletvekilleri, halkın dertlerini dinlemek için, Florya deniz köşkünde dinlenirler.

Ağustos, bikini ve japone ayıdır. Yüksek zevkin en ziyade belirdiği yer, japone kollu hanımların tutma kayışlarına asıldıkları tram vay ve otobüslerdir. Artık, yolda yürürken hoşunuza giden hanımları, hayâlen soymanıza lüzum kalmamıştır. Onlar zaten soyunabilecekleri kadar soyunmuşlardır. Her erkek gözü, şeffaf naylonun içindekileri görebilen röntgen hâline gelmiştir. Kadınlar soyunuyor diye, giyim masrafları azalır diye boş ümitlere aslâ kapılmayın. Hiç ummadığınız hâlde kadınlar, daima masraflarını arttıracak yeni bir kapı icât edecek kadar zekidirler.

Eğer hayat hakkında mek parmak tecrübeniz varsa, ağustos ayında sakın asfalttan yürümeyin, daima tarihî eserlerimiz olan arnavut kaldırımlarını tercih edin. Çünkü ağustos ayında, sıcaktan eriyip yıvışan asfalta bir kere gömülürseniz, etrafınızda birikenlerin merhametli kahkahaları arasında, çırpına çırpına son nefesinizi vermeye mahkûmsunuz, demektir.

1955 Eylûl

Romantik aşkların başladığı bu yaprak dökümü ayında, sokaklarda tozdan, dumandan ferman dinlenmez. Bu ayda büyük imar hareketleri başlar. Eski tramvay rayları sökülür, yerlerine yine sökülen eski raylar döşenir. Alış veriş, yalnız dostların görmesi için yapılır. En işlek caddelerde ,en münasebetsiz yerlerde çukurlar açılır.

Eylûl ayında mutlaka sigorta olmalısınız. Çünkü, caddelerde açılan ve müzmin egzema yarası gibi bir türlü kapanmak bilmeyen, kanalizasyon, havagazı çukurlarına düşüp sakat kalabilir veya kanalizasyon yoluna gidebilirsiniz.

Eylûl ayında artık susuzluğa alışmış olmanız lâzımdır .Eğer mutlaka yıkanmak ihtiyacını duyuyorsanız, dişinizden tırnağınızdan arttırıp bir köşeye koyduğunuz veya ev çıkacak ümidiyle bankaya yatırdığınız beş on kuruşcuğunuz varsa, onunla bir plâja gitmenizi tavsiye ederiz. Plâja kadar, ezilip, kaybolmadan sağ sâlim gideblirseniz, rahat olması için, dönüşü kış aylarına bırakınız.

MİNİK HİKÂYE:

Zevk bu ya?

Şair, yani yeni usul şair Özdemir Asaf vardır ya? Çok zeki çocuktur. Gayet nüktedan, hoş sohbettir. Üstelik «r» harflerini «ğ» diye söyler ve alfabemizde bu harfin kullanıldığı yerleri ziyadeleştirmiştir.

Özdemir, galiba şimdi evli barklı bir delikanlıdır. Ama vaktiyle hayli delişmendi. Hayatta tatmadığı zevk kalmasın isterdi. Bunun için de, elinden geleni ardına koymazdı. Başkalarına biraz acaip görünmesinin sebeplerinden biri de bu olsa gerektir.

O zamanlar, yani Galatasaraydan henüz ayrıldığı yıllarda, Özdemir Asaf, alelusul fakültelerden birine kaydolunmuştu. Derslerden ziyade, Üniversite fakültelerinin pek bol olan çaylarına, toplantılarına devam etmek için, tabiî... Edi yordu da...

Son günlerde, İstanbulun tanınmış zenginlerinden birinin koleji bitirmiş kızı da bu toplantılara sıksık geliyor, pek sevimli, şeytan tüyüne sahip bir delikanlı olan Özdemir'in kollarından, dans vesilesiyle, ayrılmak istemiyordu. Şair, nihayet, kur yapmaktan bıkıp usandı ve bir münasip fırsatını bularak „Belediye gazinosundaki bir balodaydı galiba„ genç kıza evlenme teklif etti. Şöyle konuştular:

— Doğrusu ben modern zihniyette bir genç kızım. Şimdiye kadar da bir çok evlenme teklifiyle karşılaştım ama, bu mühim hâdiseyi sizinki kadar hafiften alanı görmedim. Lâalettayin bir baloda, bir dans esnasında bana evlenme teklif ediyorsunuz. Bâri bir baltaya sap oldunuz mu?

— Yooo... Biliyoğsunuz, tale beyim...

— Variyetli misiniz?

— Yooo... fakiğim...

— Öyleyse ne demeğe bana evlenme teklif ediyorsunuz?

Özdemir güldü:

— Hiiç... Birdenbire bir kaç milyonu kaybediveren fakir bir genç ne hisseder, onu anlamak için...

— Baba dostu —

KÖPRÜDE SABAH!..

(Nehar Tüblek)

MAHREMİYET

Çalışmak için şehire giden bir köylü, beş on gün sonra hem iş bulduğunu, hem de sıhhatte olduğunu bildirmek gayesiyle mektup göndermişti. Okuma yazması olmayan genç kadın, mektubu aldığı gibi muhtara koştu:

— Ağam şu mektubu okuyuver... Amma önce kulaklarını iyice tıka... Kocam gizli bir şeyler yazmıştır belki?...

1955 Ekim

Devlet büyüklerini Ankara'ya uğurlama ayıdır. Terfi, nakil ve tâyinler, kanunen yasak olan bu uğurlama törenlerinde cereyan ettiğinden, siz de bu uğurlu aydan faydalanmalısınız. Açılış törenleri ekim ayında yapılır.

Ne fabrikası kurulmuşsa, o fabrikanın çıkaracağı mal piyasadan çekilir, hattâ kaybolur. Şeker fabrikası kurulur, şeker bulamazsınız. Çimento fabrikası kurulur, çimen to ortadan kaybolur. Kâğıt fabrikası kurulur, piyasadan kâğıt çekilir. Yalnız demokrasi fabrikası kurulmadığı halde, nedense yine de bulunmaz.

Ekim ayında ticaret gelişir. Eğer üç ay evvel buğday ihraç etmişsek, ekim ayında ihraç ettiğimiz buğdayları bu sefer ithâl ederiz. Pamuk ihraç etmişsek pamuk, kömür ihraç etmişsek kömür ithâl ederiz.

İhraç ettiğimiz incir ve üzümlerin içinden taş, kum, çakıl çıkıyor, diye yabancılar şikâyet ederlerse de, tüccarlarımız bunun, düşmanlarımız tarafından uydurulmuş propaganda olduğunu, bizdeki taş, toprak ve kumun ekmek imâline bile kâfi gelmediğini söylerler.

1955 Kasım

Kasım, balon ayıdır. Boğazda yapılacak köprü, metro inşası, temiz süt, gürültü ile mücadele, radyo programlarının ıslahı, opera binası ,anti demokratik kanunlar, Şehir Tiyatrolarının düzenlenmesi, kimsesiz çocuklar, hayat ucuzluğu, mesken meselesi ve daha falan ve filân gibi bir sürü asırlık dertler temcit plâvı gibi ısıtılıp ısıtılıp tekrar sürülür.

Kış hazırlığına şimdiden başlamalıdır. Eğer kışlık odun alamadınızsa, kendinize şişman bir eş aramalısınız.

Bu ayda, kasapların burnu kaf dağına çıkar. Vâli her ne kadar, Migros teşkilâtı kurulacak, et ucuzlayacak derse de, siz Vâliden çok palamutlara güvenin. Kasımın sonuna doğru akın eden çingene palamutları imdâda yetişir.

Susuzluk derdi bu ayda, gelecek yaza kadar halkı, kömürsüzlük derdine teslim sayıp, teslim eder.

1955 Aralık

Oooooh!... Nihayet ,bu seneyi de atlattık. Geçen yıl çok uğursuzdu. Hepimiz, geçen bir yılın tecrübemizi arttırdığını sanacak kadar tecrübesizdir.

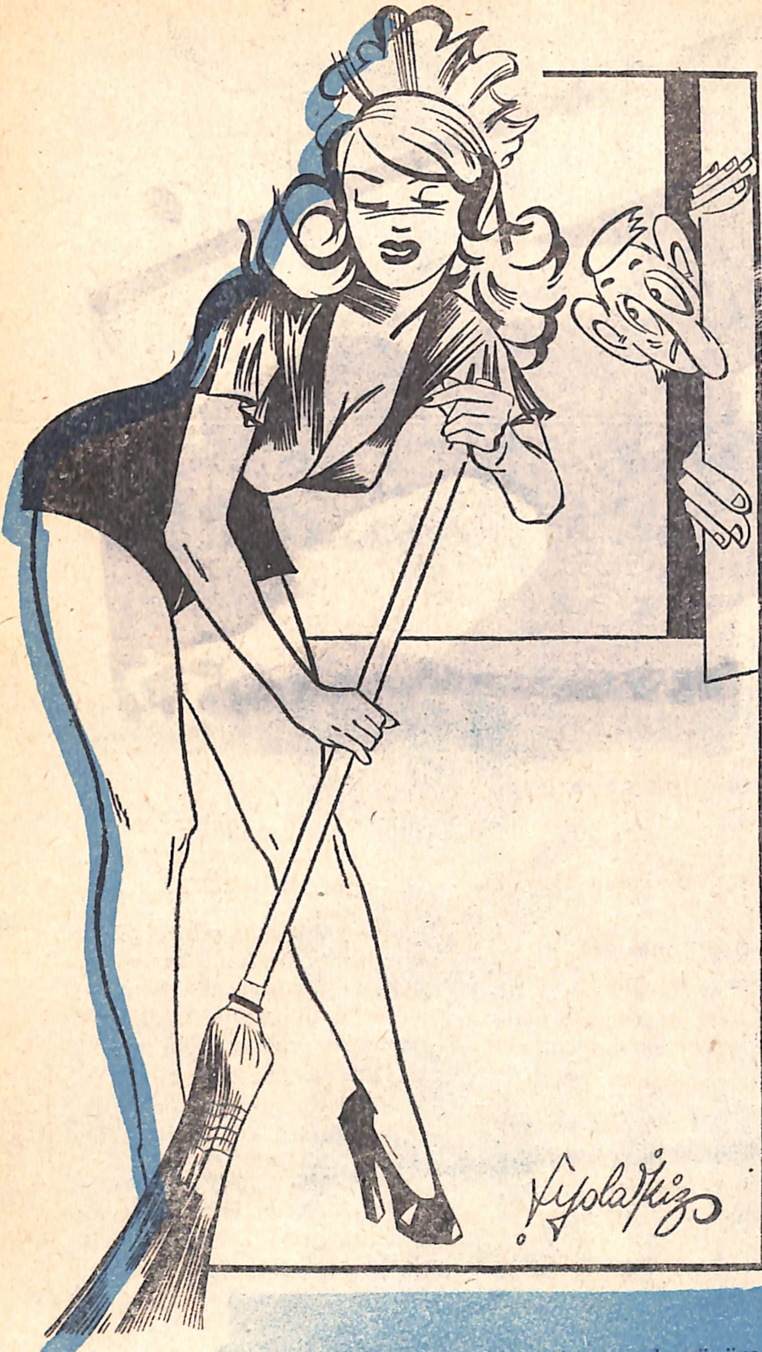
Aralık, baştan çok ayak ve bacağa önem verilen aydır. Bir dikdörtgenden yuvarlak bir meşini sokacağım, sokturmayacağım diye 22 kısa pantalonlu delikanlının çekişmesini 22 binden fazla insan heyecanla takip eder.

Halkın son ümidi, ne yapıp, ne edip bir yılbaşı piyangosu alarak, talihsizliğini bir kere daha isbat etmektir.

Aralık çam devirme ayıdır. Politika hayatı bu ayda canlandığından bir yandan particiler ,bir yandan da yılbaşına hazırlananlar durmadan çam devirirler.

Hemen her kadın bu ayda kürk hastalığının nöbetlerine tutulur. Bu hastalığın tedavisi tehlikelidir. Çünkü kürk alınca araba, araba alınca apartman isterler. Bu isteklerin hiç bir zaman sonu gelmez. Onun için, kıymetli hayvan kürkü diye, kendi derilerinin yüzülmesini istemeyen kocalar, karıları: «Evlendik evleneli bir manto bile almadın!» dedikçe memnun olurlar.

Evin beyi — Kızım, elin değmişken bizim bayanı da süpüremez misin?..
(Yolal İkiz)

HİKÂYE:

KEŞİF

BÜYÜK keşifler, küçük tesadüflerin mahsulüdür diye ukalâca lâflar ederler ya, o gibi lâkırdıların hepsi ukalâlık değil. Maalesef büyük bir kısmı doğru. Bunu şahsî tecrübeme dayanarak söylüyorum. Sırf öyle bir küçük tesadüf yüzünden, millî, tarihi ve arkeolojik bir keşif yapmak fırsatını kaçırdım. Yoksa şimdi ben de milletlerarası bir şöhret olup gitmiş, Papa tarafından takdis edilmiş, belki de asalet unvanı kazanmıştım. Hattâ, hayalim biraz kuvvetli olsa, bu sayede zengin bir evlenme de yapmış olacaktım, diyebilirim. Nasıl mı? Neden mi? Anlatayım da görün:

Hani İstanbul'a geçenlerde sanat tenkitçisi diye bir alay insan mumyası geldiydi ya? Her biri kendi memleketlerinde cevahir taşıymışlar... Az buçuk dil biliyoruz diye, bizi de, misafirleri gezdirecek belediye tercümanları arasına kattılar. Bu yüz küsür kişilik kafilede, eli yüzü düzgün tek bir hatun vardı. O da Roma'da bir müze müdürü müymüş neymiş... Hikmetinden sual olunmaz, beni ya pek yakışıklı, yahut pek (affedersiniz) enayi buldu galiba ki, fazlaca ilgi ve yakınlık gösterdi. Esasen, yaradılışımda mevcut misafirperverlik saygısı dolayısiyle, Macarelli'nin bir dediğini iki etmiyor, randevularına bir saat sonra bile gelse, koyunlar gibi kendilerini bekliyordum. Benden iyi rehber bulacak değildi ya...

Gün geldi, bunları kafile halinde müzelere götürmeğe başladık. Tabiî bendeniz her an Macarelli'nin yanıbaşında, Greta Garbo'nunkinden bir parmak uzunca olan zarif burnu, her dakika elindeki ziyaret listesinde, filân camii göreceğim, falan kiliseye gideceğim diye, fakirin anasını ağlatıyor. Halka kapalı olan bir eski müzeye, bir kilise eskisine sıra geldi: Aya Irini kilisesine... Burası, Topkapı Sarayının dış avlusunda. Ama idaresi Ayasofya müzesine bağlı. Gittik, müzenin müdürü, daha doğrusu imparatoru, değerli arkeoloğ Ramazanoğlu Muzaffer beyefendiden izin aldık. Tenkit mütehassıslarını önümüze kattık. Aya Irini kilisesini gezdirdik. Burası, bilmem gezdiniz mi, hâza yeryüzünde bir anbar gibi bir şeydir. Vaktiyle belki güzelmiş. Ama, Bizansın en eski kiliselerin den olduğu için besbelli, pek halâvetsiz bir yer. Lâkin adamlar bittiler, hayran oldular. Hele Macarelli'ciğimi sormayın. Harıl harıl not alıyor, burnunu havaya dikip etrafı kokluyor, sanki iki bin sene öncesinde yaşıyor...

AKBABA'NIN MİZAHÎ YAZI MÜSABAKASI

Kıskanç

FARUK NAFİZ gibi

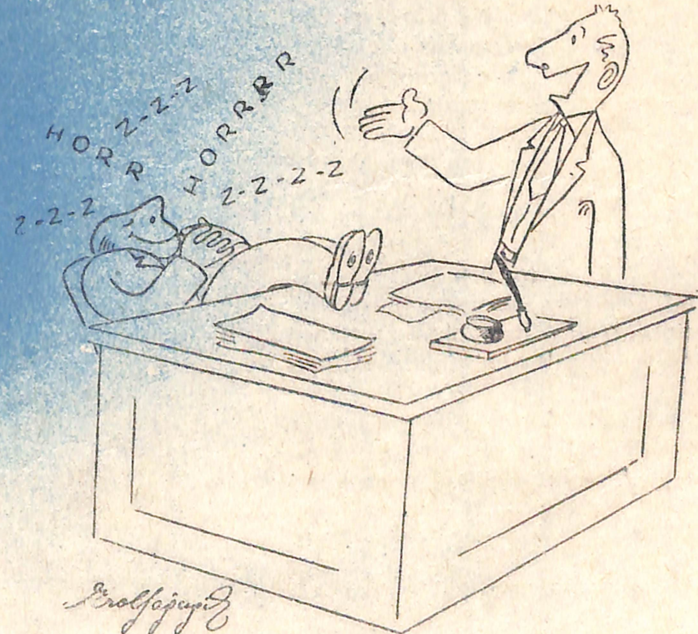
Sakın bir söz söyleme... Ağzını açma sakın,
Yerin kulağı vardır, belki bir duyan olur.
Sen bilmeden içinde savurduğun lâklâkın,
Basın kanunundaki maddeye uyan olur.
Dilerim Tanrıdan ki, alınıp veresiye,
Millete vâdedilen hürriyete kanarsın.
Güvenip benim gibi, sen de demokrasiye,
Eteklerin tutuşur, benim gibi yanarsın!
Bildiğim tek hakikat, kapanmalı dudaklar,
Açılıp yakma beni zâlim gönül avcısı!
Müstehcendir dikkat et o baldırlar, bacaklar,
Senin hakkından gelir ancak Basın Savcısı!

Mehmet ERGÜLEN

P.T.T. Umum Müdürlüğünden:

Bütün gayretlerimize rağmen, postaya verilen mektupların, idaremizde adam yokluğu yüzünden, on, on beş gün gecikmeden yerlerine gitmediği anlaşılmıştır. Bu durum karşısında, gecikmeleri önlemek için, mektuplarının zamanında yerlerine gitmesini arzu eden sayın halkımızın, bundan sonra mektuplarını postaya veriş tarihlerini on beş gün daha evvele almaları rica olunur.

Posta, Telefon, Telgraf
U. M.

ÖĞLE PAYDOSUNDA...

— Uyuma be birader! Daha mesai saati başlamadı!..
(Erol Yağcıgil)

FISILTILAR

Aman Ne Ayıp!..

Gazetelerde siz de okudunuz: kadının biri, kocasından boşanmak isterken, sebep diye kocasının cinsiyet değiştirmekte olduğunu söyledi. Cinsiyet değiştirmek bu zamanda ayıp değil. Ayıp olan, bunu bir suçmuş gibi mahkemeye bildirmek. Meseleyi ele aldım ve Kulis'e uğradım. Nitekim İstanbul'un oraya gelen sosyete hanımlarından birkaçına bu işi açmaktı. Fikirlerini alacaktım. Allahtan, vaktinde aklım başıma geldi. Öyle ya, bu meselede müsbet veya menfi, fikir ileri sürmek ne demektir? Allah esirgeye. Kulis'te kimler vardı diye bakındım. Kimler yoktu diye bakındım. Çünkü, B. B. Belkıs'la Nasip Ganji'den başka herkes, çay içmeğe, kokteyl almağa oraya gelir. Hattâ dansöz Nana bile Amerikan barında oturuyor. İlâhi kaşlariyle beşeri göğsü aynaya dönük. Ayna, kapının karşısındadır Kulis'te. Buna mukabil, Hayriye Toprak, epeydir görünmüyor. Bazan, kocasiyle burada buluşurlar. Daha doğrusu, buluşmağı kararlaştırırlar, ondan sonra birisi, kocasını bulup Kulis'in yolunu öğretinceye kadar zarif kadın, bekler. Hakkiye Koral da uğramıyor. Kadıköy'ün incisi Nermin Avman'ı topu topu bir kerecik yemekte görmüşler orada. Amerikan kız kolejinin saat beşten sonra Beyoğlu şubesi olan arka salon tenha. Çıktım Kulis'ten. Parkotel'e yollandım. İşte Doğan Nadi, her zamanki yerinde «Bir Dakika» için tünemiş. Viski önünde. İçeri çanak çömlek fabrikatörü Füreyâ giriyor. Aradaki akdi Kılıç'la kestikten sonra daha sosyeteleşti. Bu Paris modeli kıyafeti yeni yaptırmış veya getirtmiş olacak.

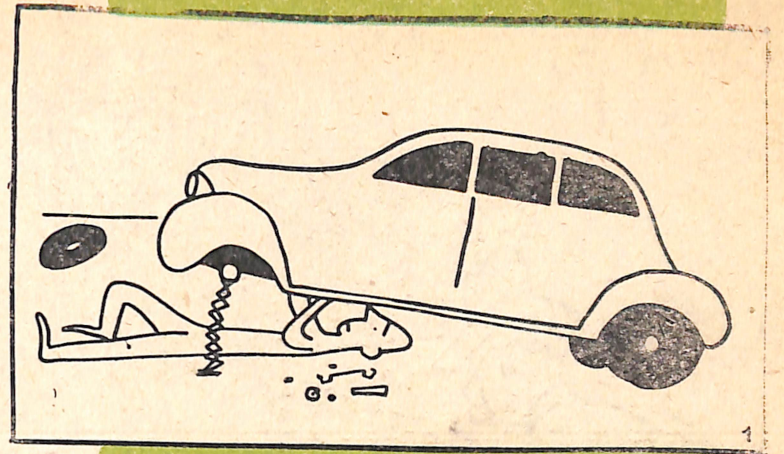
Az daha unutuyordum. Ayol bugün Şehir Galerisin'de resim sergisi var! Kabil olursa, yaralanıp berelenmeden, ezilip çiğnenmeden galeriye koşalım. İyi ki gelmişiz. Sonbahar güneşi gibi arasıra açılışlarda görünen ressam Melâhat Ekinci, bir canlı tablo halinde resimleri seyrediyor. Şehir Galerisi belediyenin malıdır ama, sergi açandan yüz lira kira alır. Açmıyandan da, zihniyete bakılırsa, döve döve iki yüz lira alacak anlaşılan, deli Dumrul gibi... Cevdet Perin, eski usul bir tablonun önünde durmuş, zarif eşine böbürleniyor:

— Pek akademik bu da... Picasso olsaydı, ne isteseler verir, alırdım...

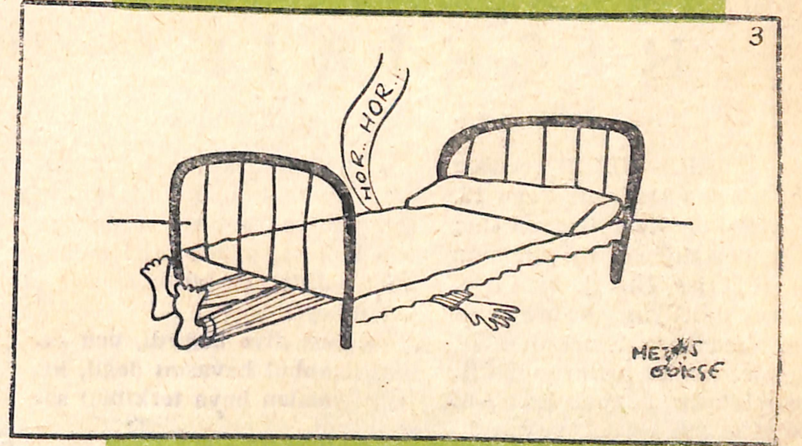
Bu alışverişi kendi haline bırakıp sergi salonunu dolaşmağa başlıyalım. Resimler yerli ressamların olduğundan ne F. K. G. nin himâyesinde, ne de üstad açılışa şeref vermiş. Makaslık iş değil diye olmalı...

Başka?.. Ziyafet yarışları, Yedi güzellerin Ankara seyahatleri var ama, gelecek haftaya!

GÖZ - KULAK

YAZISIZ!.. (Metin Gökçe)

Gerekli izahatı verip kalabalığı küçük gruplar halinde kilisede dolaştırdıktan sonra tekrar Ayasofya'ya gitmek üzere oradan çıktık. Macarelli'yi görememiştim. Bizden evvel çıkmıştı çünkü. Döne dolaşa Ayasofya'ya geldik. İçeri girip de genç kadını orada görünce, tahminimde aldanmamış olduğumu anladım. Yalnız, kızın o nefis lâvanta kokusu uçmuş, yerine uhrevî bir küf ve rutubet kokusu gelmişti. Heyecandan sesi titriyordu:

— Beni Aya Irini'de hapsettiniz! diye çıkıştı bana.

— Aman Macarelli'ciğim, seni nasıl hapsederiz?

— Elbette. Beni tarihin mahzenine gömmek istediniz. Siz de bütün şarklılar gibi, kıskançsınız. Beni kıskanıyor, ölüyorsunuz bu hissin şiddetinden...

— Canım, neler söylüyorsunuz öyle? Sizi hapsetsem içeri, burada ne gezersiniz?

Macarelli'nin gözleri parladı:

— Yine de size teşekkür ederim, dedi. Çünkü beni içeriye kapamasaydınız, ben şimdi burada olmıyacaktım...

— Olacaktınız canım. Biz nasıl buradayız şimdi?

— Evet ama, şimdiki gibi olmıyacaktım...

— Anlamıyorum.

— Anlıyamazsınız da. Kapılar üstüme kilitlenince, evvelâ dehşetle titredim. Bizans, ruhuma doluyordu geçen asırların arkasından. Sonra sizi aradım. Belki benimle başbaşa kalmak için bu çareyi düşünmüştür dedim. Fakat görünürlerde yoktunuz. Allahtan ki, Ayasofya müzesinin değerli müdürü, sondajlar yaptıktan sonra çukurları kapamamış. Bunlardan birini gezerken, bütün tarihçilerin bahsettiği, lâkin bu zamana kadar kimsenin nerede olduğunu bir türlü bulup çıkaramadığı yeraltı yolunu keşfettim. O karanlık ve dolambaçlı lâbirenti takibederek, siz den evvel Ayasofya'ya geldim işte...

Macarelli'nin gözleri parlıyordu, hâlâ... Beni elimden tuttu. Herkesten gizli bir işe sürüklemek ister gibi, kocaman bir sütunun arkasına çekti. Taşa dokundu. Açılan oyuğa biraz sıkışarak girdik. Tamamen karanlıktaydık. Ma Carelli beni elimden sürüklüyor. du. Düşe kalka yürüdük. Beş dakika kadar ıslak, çamurlu, dar bir koridorda gittikten sonra birden hafif bir ışık belirdi. Az sonra kendimizi Aya Irini'nin içinde bulduk. Macarelli:

— İmparatoriçe Teodora da, sevgilileriyle buluşmak istediği zaman, kiliseye gelir, bu gizli yolu kullanırdı...

Birdenbire aklıma bir şey geldi:

— Biz, dedim, ancak geldiğimiz yoldan çıkabiliriz... Çünkü kilise kapalı...

— Evet, dedi. Oradan çıkacağız...

(Dört cümle, ihtiyaten atlanmıştır. Ne olur ne olmaz.)

Yeniden Ayasofya'nın içine ulaştığımız zaman, meydanda kim secikler kalmamıştı. Macarelli, hemen bir basın toplantısı yaparak tarihi bir yol keşfettiğini bildirdi. Düşünün... Tâ Roma'dan gelip, tesadüfen bir keşifte bulunmak... Hem de burnumun dibinde... Halbuki, onun yerine ben meşhur olacaktım. Macarelli, hiddetimi sezmiş gibi:

— Üzülme, dedi, sen de kendine lâyık bir keşifte bulundun...

— Neymiş o?

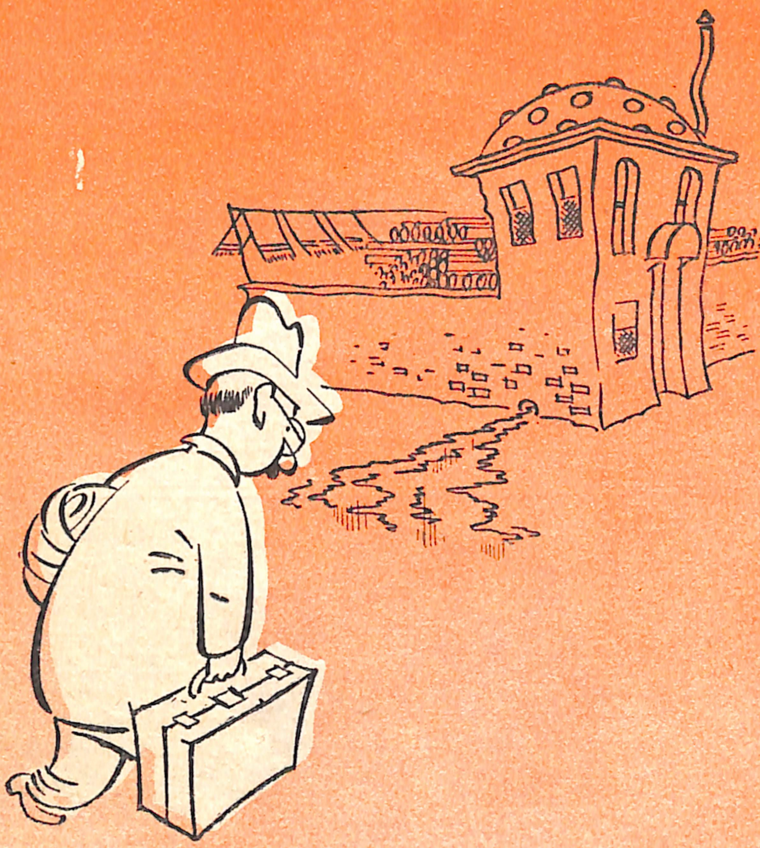
— Beni keşfettin ya işte...

O anda, bildiğim tek İtalyanca kelime aklıma geldi. Onu da lâfa karıştırdım:

— Hakkın var şekerim, dedim, sen de Teodora kadar antika bir güzel sayılırsın...

— Fena bir keşif mi yani? diye tereddüt etti. Sessizce teminat ver mek zorunda kaldım.

— Hikâyeci —

Yıkanmak için hamama gitti...

Keselendi, sabunlandı...

HIÇKIRIK

Yazan: Hıçkırık Ahmet

AYLARDANBERİ bütün dünya ajansları Papa 12. ci Pius Hazretlerinin «hıçkırık» hastalığına tutulduğunu ilân ediyorlar. Ben de ayni hastalıktan dertliyim. Yalnız ben papa olmadığım için, ajanslar, gazeteler benim hıçkırığımla ilgilenmiyorlar. Aslında, ister Ahmed'in olsun, ister Papa'nın olsun, hıçkırık daima hıçkırıktır. Yalnız Papa hazretlerinin mukaddes hıçkırığı ile benim nâçiz hıçkırığım arasında bir fark var. Papa, hıçkırık hastalığına tutulduğu andan beri durup dinlenmeden, antrak ve paydos vermeden, aralıksız hıçkırıyor. Benimki öyle değil. En münasebetsiz zamanlarda beni hıçkırık tutar. Ama nasıl münasebetsiz zamanlarda, anlatamam... Hiç unutmam, ilk hıçkırığa imtihan odasında tutulmuştum. Kimya öğretmenim mümeyyizlere beni gösterip:

— En güvendiğim öğrencimdir. İstediğinizi sorun! dedi.

Mümeyyizlerden biri:

— Havanın terkibi nedir? diye sordu.

Âdetimdir, bana bir sual soruldu mu, altında kalmam, cevap yerine ,ben de bir sual sorarım.

— İstanbul havasının terkibini mi soruyorsunuz? dedim.

Mümeyiz kızdı:

— İstanbuldaki hava ile, Ankaradaki başka başka mıdır? dedi.

— Tabiî başka başkadır, dedim, İstanbul havasının yüzde sekseni toz, duman, yüzde onu çöp kokusu, yüzde ikisi muhafefet, yüzde üçü küfür...

Mümeyiz:

— Sus! diye bağırdı, ben sahici İstanbul havasını değil, kitapta yazılan hava terkibini soruyorum.

İşte ilk hıçkırığa o zaman tutuldum. İmtihan odasından kovuluncaya kadar hıçkırık devam etti. Ondan sonra, ne zaman sıkışık durumlara düşsem, hıçkırığa tutulurum. Bu yüzden, hiç bir mektebi bitiremedim. Hıçkırık benim istikbâlime mâni oldu.

Gel zaman, git zaman asker oldum. Bir gün teftişte komutan:

— Merhaba arslanlar!

Diye bölüğümüzü selâmladı. Herkes:

— Sağol!...

Diye bağırırken beni hıçkırık tutmaz mı?

— Hıık!...

Komutan kükredi:

— Kim o hıklayan?

— Hıyyk!...

Tabiî ondan sonra olanları tahmin edersiniz. Bütün askerliğim hıçkırıkla geçti.

Sonra evlendim. Nikâh memuru sordu:

— Bu hanımla evlenmek istiyor musunuz?

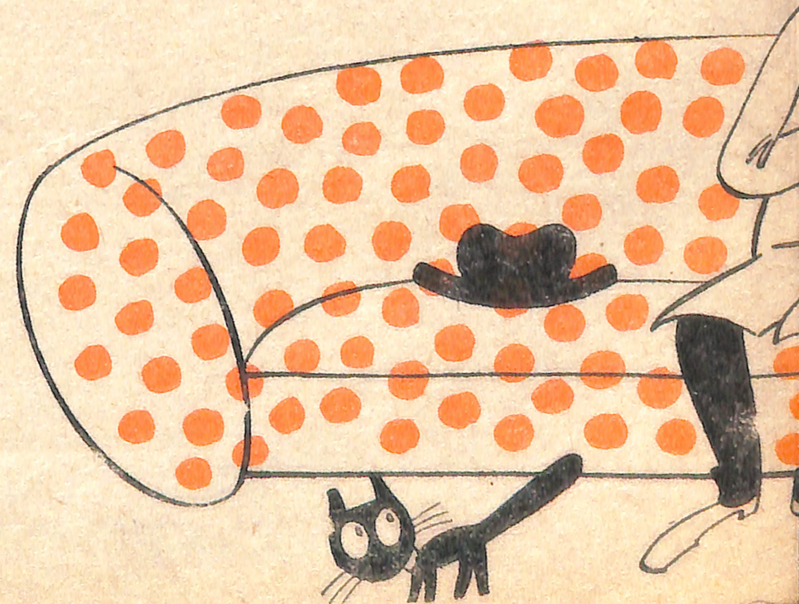
— Hıyyk!...

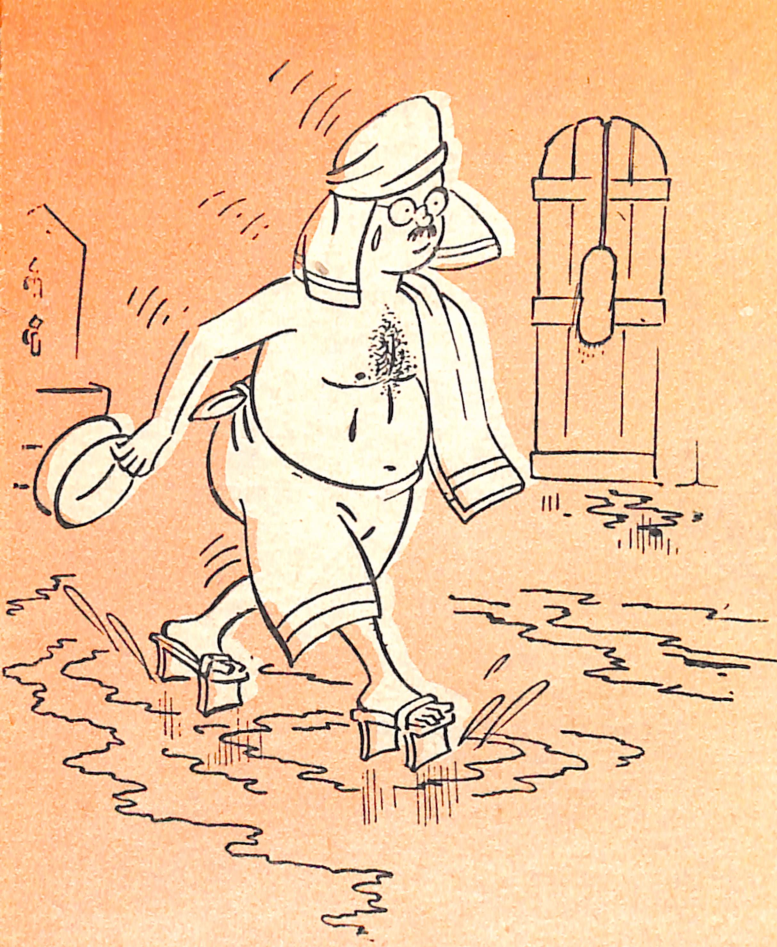
Gözü kör olsun bu hıçkırı-

— Boşanmalar kolaylaşıyormuş...

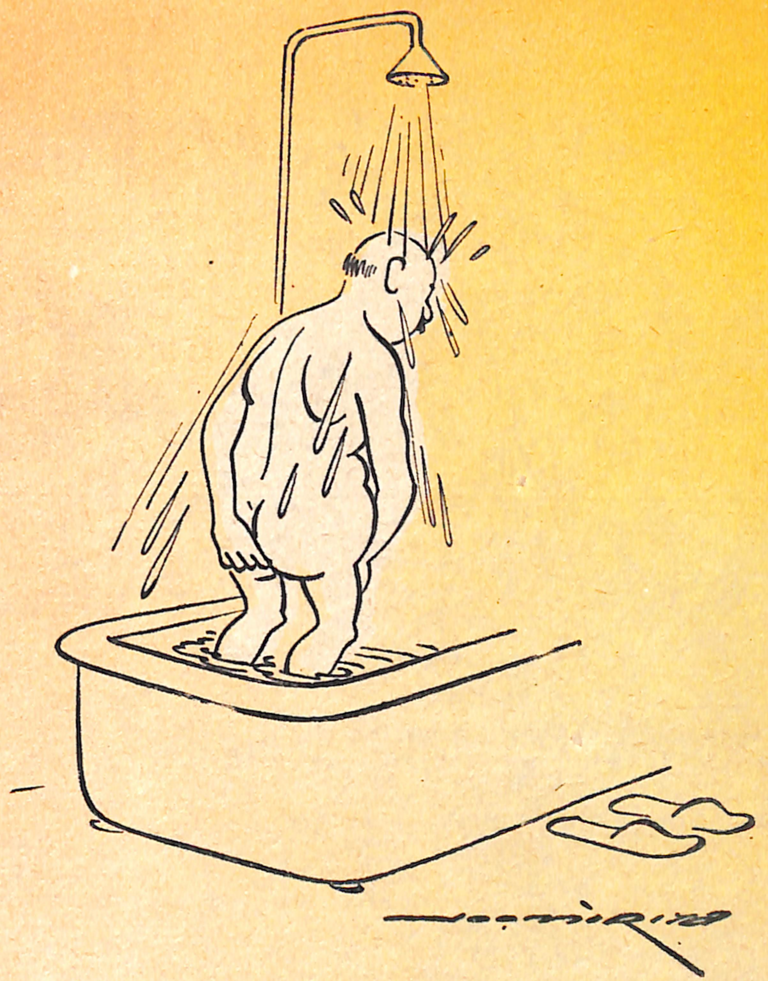
— E, ne duruyoruz, haydi evlenelim!..

(Necmi Rıza)

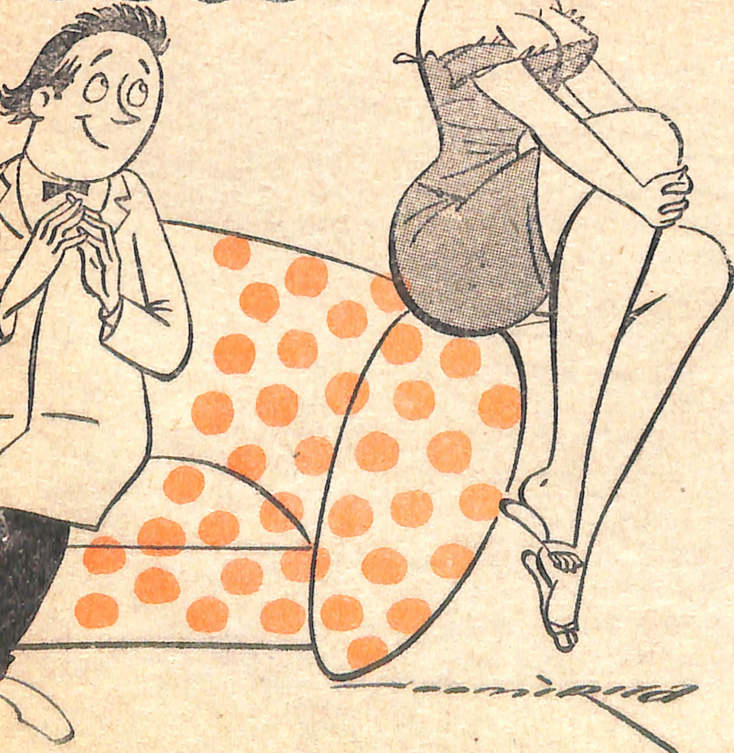

Kirli sulardan atlıyarak çıktı...

Doğru apartımana koştu ve gitti banyosunda tepeden tırnağa sudan geçip temizlendi!..

ğın... Gerdeğe girdiğimiz gece bir hıçkırığa tutuldum, hiç sormayın. Tam aşk sahnesine geçecekken heyecandan mıdır, nedir:

— Hıııık, hıyyyk!...

Hıklamaktan, başka bir şey yapamıyorum. Zavallı kız da şaşırdı:

— Beni sevmiyor musunuz?

— Hıyyyk!...

Bir şey değil, her zaman hıçkırıklı olsam karşımdaki böyle şaşırmıyacak.

— Niçin öyle soğuk duruyorsunuz?

— Hıyyk!...

— Benimle alay mı ediyorsunuz?

— Hık, hık, hııık!...

Ben hıklıya hıklıya, zavallı kız gözyaşları içinde hıçkıra hıçkıra sabahı ettik. Sabahleyin hıçkırık kalmadı.

Zavallı karım bu hıçkırığa ancak iki ay tahammül edebildi. Mahkemede karımın dilekçesi okundu:

«Şiddetli hıçkırıklar yüzünden kocalık ödevini yerine getiremiyen eşimden ayrılmam hususunda gerekli işlemin...»

Hâkim sordu:

— Ne dersiniz?

— Hııık!...

Yargıç, Medenî Kanunda, Ceza Kanununda hıçkırığa ait bir madde bulamadı ama, yine de benim «hık, mık» deyişime aldırmadan karımı benden ayırdı.

Aşkta başarı gösteremeyince, kendimi politikaya verdim. «Devlet idaresi, kadın idaresinden kolaydır» derler. Bu kolaylığı sezen üç arkadaş «Millî Sağlık Selâmet Partisi» ni kurduk. Demokrasi hıyk, mücadelesinde... Seçim sırası idi. Arkadaşlar beni kürsüye çıkardılar. Halka bir nutuk çekecektim. Hıçkırık orda da yetişti:

— Vatandaşlar!... Hıyyk!... de, hıyk!... iktidarın, hıyyk!... antidemokratik, hıyk!... kanunların, hıyyk!... Eğer partimiz, hıyyk... iktidarı alırsak, hıyyk... Hürriyet, hıyyk!...

Kahkaha, alkış gırla... Kürsüden iner inmez, savcının karşısına çıkardılar:

— Siz, iktidara karşı...

— Hııık!...

— Siz, hürriyete hık, demişsiniz...

— Hıyyk!...

Arkası malûm... Politikadan da ağzımın payını alınca tekrar aşka döndüm. Şimdi mes'udum. Neden biliyor musunuz? Hani kır atın, ya huyundan, ya suyundan, demezlr emi? Sevgilim de yanımda dura dura alıştı. Tıpkı benim gibi o da hıyklıyor şimdi. Ona diyorum ki:

— Seni sevgilim, hııık, hayatımın hııık, sonuna kadar, hııık, seveceğim hııık...

O da bana:

— Hııık, diyor, ben de hııık, seni hııık, deli gibi, hııık, seviyorum, hııık...

Sonra dudak dudağa verip hıçkırıyoruz. Aslında sevgilimin hıçkırık hastalığı filân yok. Bal gibi numara yapıyor. Bana, da. Avucunu yalasın! Hıııyk!...

KOMEDİ 1 PERDE

Yazan : *FİSKE*

□

Erkek	70 yaşında
Kadın	65 yasında
Genç	28 yaşında

□

BİRİNCİ MECLİS

Karı, Koca

(Sahne: Bir apartımanın yatak odasını gösterir. Karı koca ayaklarının ucuna basarak odadan içeri girerler.)

Kadın — Yavaş... Gürültü etme... Kapıyı kapa...
Erkek — Haydi, say bakalım!

(Kadın koynundan bir yığın para çıkarır. Karı koca baş başa vererek paraları sayarlar.)

Kadın — Dur... Ayak sesi... Biri koşarak geliyor.
Erkek — Aman, paraları sakla.

(Ayak sesleri yukarıya doğru uzaklaşır.)

Kadın — Yukarıdaki genç kiracı galiba!
Erkek — Hani şu geçen gün borç istediğimiz adam değil mi?
Kadın — Evet, o!
Erkek — On lira bulup veremedi, züppe!

(Karı koca tekrar başbaşa paraları sayarlar)

Erkek — Tamam elli bin!
Kadın — Oh, zengin olduk! Mes'uduz!
Erkek — Evet, mes'uduz, ne iyi ettik de yılbaşı piyangosunu aldık.
Kadın — sorma, az daha alamıyacaktık... Ne saadet!
Erkek — Ne talih!.. Mes'utsun değil mi?
Kadın — Çok... Ya sen?
Erkek — Ben de... Şimdi ne yapalım?
Kadın — Bilmem, sen söyle ne yapalım?
Erkek — Bara gidelim, bu gecenin şerefine yiyip içelim mi?
Kadın — Vazgeç, uykusuz kalacağız, midemiz bozulacak.
Erkek — Doğru... Acaba ne yapsak, öyle mes'udum ki!
Kadın — Ben de... İçim içime sığmıyor. Elli bin liramız var. Elli bin lira...
Erkek — Sus, duyacaklar... Yarın şu pis apartımandan çıkalım.
Kadın — Nereye gidelim?
Erkek — Şişlide lüks bir apartımana taşınırız.
Kadın — Havası çok sert... dokunur.
Erkek — Taksime gideriz.
Kadın — Çok gürültülü, uyuyamayız! Hem taşınmak kolay mı?
Erkek — Hakkın var... Peki, ne yapalım? Ben mutlaka bir şeyler yapmak istiyorum.
Kadın — Ben de... Gel, evvelâ şu paraları saklıyalım.
Erkek — Benim yazı masama koy.
Kadın — Olmaz, bir hırsız gelirse hemen bulur. En iyisi elbise dolabına, çamaşırların arasına saklarız. Kimse bulamaz.

(Kadın, paraları dolabın içindeki çamaşırların arasına yerleştirir.)

Erkek — Bana bak, bizim bir şişe biramız vardı... Getir de karşı karşıya içelim!
Kadın — İyi akıl ettin. Bu gece sarhoş olmak istiyorum.

(Kadın büfeden birayı alıp masaya koyar)

Erkek — Açsana...
Kadın — Anahtarı bulamadım... Arıyorum.
Erkek — Kapı çalınıyor. Kim acaba?

(Kadın kapıyı açmaya gider. Erkek kulağı kapıda bekler.)

İKİNCİ MECLİS

Evvelkiler, genç

(Yukarıdaki genç kiracı neş'e içinde koşarak odaya girer.)

Genç — Yaşasın talih.. Yaşasın piyango!
Erkek — Hayır ola, ne var?
Genç — Verin, elinizi öpeceğim. Bu gece benim en mes'ut gecem. Herkesi kucaklamak istiyorum.
Kadın — Ne oldu anlatsanıza!
Genç — Piyangodan haberiniz yok mu?
Kadın — (Yavaşça kocasının kulağına) acaba duydu mu?
Erkek — Hangi piyango?
Genç — Bana beş bin lira çıktı!
Erkek — Ya... Tebrik ederim, paranı ne yapacaksın?
Genç — Ne yapacağım, beş bin lira ne olur? Yiyeceğim, içeceğim, dansedeceğim, eğleneceğim. İşte paralar! Sizi de davet ediyorum. Bu gece bütün dostlarım davetlimdir. Yaşasın piyango!
Kadın — Paranı çabuk bitireceksin yavrum!
Genç — Varsın bitsin. Taliim var, yine kazanırım. Ne duruyorsunuz, hazırlanın!
Kadın — Bu gece yorgunuz. Başka bir zaman... Alacağımız olsun!...
Genç — Ha.. hatırıma geldi. Benden on lira istemiştiniz değil mi? Alın şu yüz lirayı.
Erkek — Yüz lirayı ne yapalım!
Genç — Sarfedersiniz.
Erkek — İhtiyacımız kalmadı, teşekkür ederiz.
Genç — Allah aşkına alın.. ne zaman isterseniz iade edersiniz. Hatta hiç vermeseniz ne çıkar!
Kadın — Ama, bize lâzım değil ki!
Genç — Olmaz... Alacaksınız.

(Parayı erkeğin cebine zorla sokar. Masanın üstündeki bira şişesini görür.)

Genç — Ay, biranız var ha... Haydi içelim!
Erkek — Anahtarı kaybolmuş! Açılmıyor.
Genç — Anahtara lüzum yok. (Kapının kenarına takarak açar) İşte böyle açılır. (Bardağa boşaltarak) Şerefinize (Tekrar bardağını doldurur.) Bu da piyangonun şerefine! Gelmiyor musunuz? (Tekrar bardağa birayı boşaltarak) öyleyse bu da bu gecenin şerefine! Allahasmarladık, yaşasın talih, yaşasın piyango!

Kapıdan şarkı söyliyerek, dansederek çıkar.)

ÜÇÜNCÜ MECLİS

Erkek, kadın

Kadın — Ne delişmen genç, beş bin lira çıktı diye yerinde duramıyor.
Erkek — Âdeta çıldırmış.. Öyle sıçradı, zıpladı ki, başımı döndürdü. Sen yemek yiyecek misin?
Kadın — Hayır, heyecandan iştahım kaçtı, yatmak istiyorum.
Erkek — Ben de, dolabı kitle.

(Karı koca soyunurlar. Karyolalarına girmeden evvel birbirlerine bakışırlar.)

Erkek — (Karısının alnından öperek) Gecen hayrolsun karıcığım...
Kadın — (Kocasının alnından öperek) gecen hayrolsun kocacığım.

— Perde —

KÖPEK!

ALFONSO Gonzales, Rio'nun Estrada'sında, gayet güzel bir köşkte otururdu. Bekârdı, zengindi. İşi gücü, işini başkalarını gördürmekti. Kauçuk ormanları, kahve tarlaları, tütün çiftlikleri vardı. Bunların müdürleri, kârın yüzde onunu alırlar, yüzde yirmisini fuzuli masraf gösterirler, % 20 sini de çalarlardı. Böylece, gelirin hiç olmazsa yarısı Gonzales'e kalırdı. Bu da, onun milyoner olmasına yetiyordu. Adamları da zengin olduklarından, daha fazla çalmayı düşünmüyorlar; hep birlikte geçinip gidiyorlardı. Hasılı, Alfonso Gonzales, hayatından, hiçbir iş görmemekten son derece memnundu.

Hiç bir iş mi? Bilâkis, gayet mühim bir işi vardı: Kadın avlamak..

Bütün avcılar gibi, Gonzales'in de cins bir köpeği vardı. Çok mükemmel koku alır, ama aldığı koku, bıldırcın veya keklik kokusu değildir. Gonzales'in köpeği, parfön kokusu alırdı. Carven'le Max Factor'u değme sokak çapkınından daha iyi ayırdederdi.

Bir gün, Rio plâjlarına doğru köpeğiyle giderken Gonzales, yanından simsiyak Cadillac'ın geçtiğini gördü. Arabayı, o zamana kadar hiç görmediği plâtin saçlı bir güzel kullanıyordu. Gonzales köpeği bıraktı. Bobo, yani köpek, bunun ne demek olduğunu bilirdi. Zaten yavaş giden arabanın ardından koştu ve bağajın üstüne sıçradı. Araba hızlandı. Kadın, işin farkında değildi.

O akşam, Gonzales'in telefonu çaldı. Bekliyordu zaten. Çünkü Bobonun tasmasında telefon numarası **vardı.**

— Aloooo? dedi Alfonso en tatlı sesiyle...

Bed bir erkek sesi cevap verdi:

— Senor Alfonso?

— Ta kendisi...

— Bu köpek sizin mi?

— Evet benim...

— Hangi köpek?

— Bahsettiğiniz köpek...

— Peki ama, benim size hangi köpekten bahsettiğimi ne biliyorsunuz?

— Bana telefonumu açarak köpekten bahseden kimse, ancak telefon numaramı köpeğimin tasmasında okumuş olabilir. Binaenaleyh bahsettiğiniz köpek benimdir...

— Bravo Senor, brravissimo...

— Demek İtalyansınız?

— Ne biliyorsunuz?

— Bravissimo dediniz. Bu İtalyancadır.

— Doğrudur Senor. Köpeğinizi ne zaman getireyim?

— Siz zahmet etmeyin, ben kendim gelir alırım...

— Öyleyse bir saate kadar Rio Palazzo'ya buyurun...

— Peki...

Plâtin saçlı dilberin orada olacağına şüphe mi vardı? Alfonso de Gonzales buna emindi. Nitekim tahmin ettiği gibi oldu. Kadın, oo sesi kadar bed bed suratlı herifle onu bekliyordu. Alfonso kendini takdim etti. Oturdular.

Teşbihte hata olmaz!..

— Fransız —

Buzlu ananaslar geldi. Sonra söz köpekten açıldı. Alfonso:

— Bobo'yu görmiyorum... dedi. İsminin Mariela olduğunu öğrendiği harikulâde güzel gözlü, alev dudaklı kadın, baygın baygın:

— Gelin, size göstereyim, dedi. Yatak odamda...

Çıktılar. Öteki aşağıda bekledi. Bobo, yatak odasındaydı gerçekten. Ama ölüydü. Alfonso şaşırdı:

— Bu ne hal? dedi. Kim vurdu Bobo'yu?

— Demin, kocam...

— Kocanız mı? Siz evli misiniz Senorita?

— Evet.

— Neden vurdu?

— Bobo çok cins bir köpek, muhakkak, ama başka cins. Çünkü benimle yatak odasına geldi ve derhal bir sütyen yakaladı, bir de...

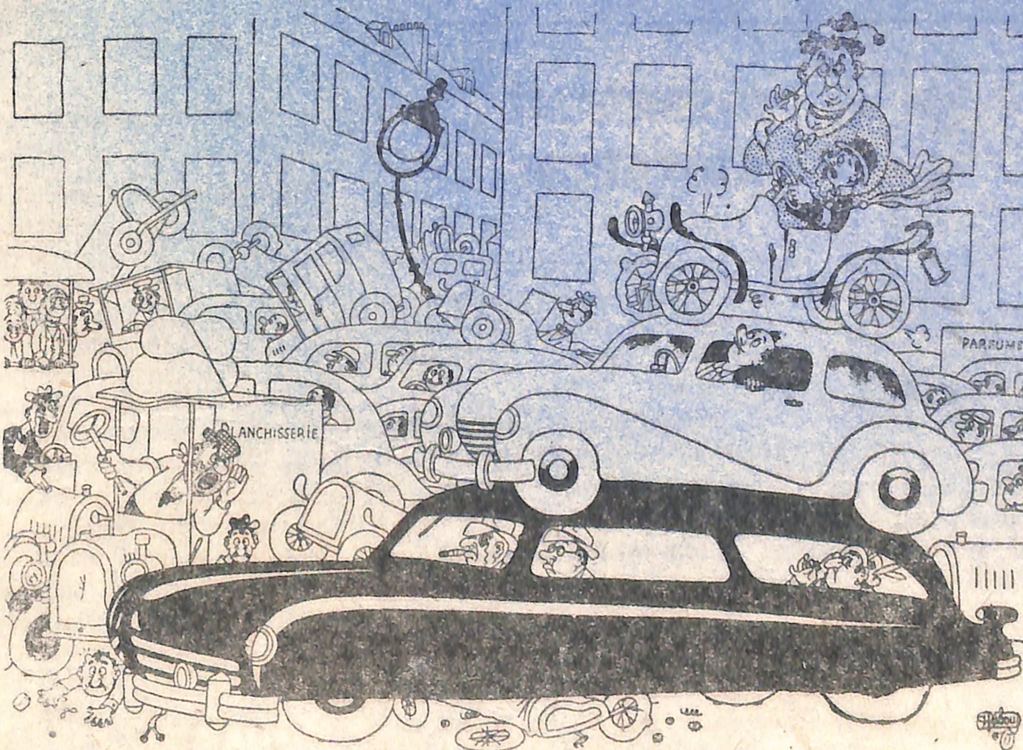
— Anlıyorum. Alışıktır...

— Kocam da sizin kadar anlayışlıdır... Çekti, vurdu. Sonra size telefon etti...

— Bunu ödeteceğim ona... diye gürledi Alfonso.

— Hayır, kabahat benim, dedi Mariela o değil,, ben ödiyeceğim.. Ve... ödedi.

— Sandro Paolo Albanello —

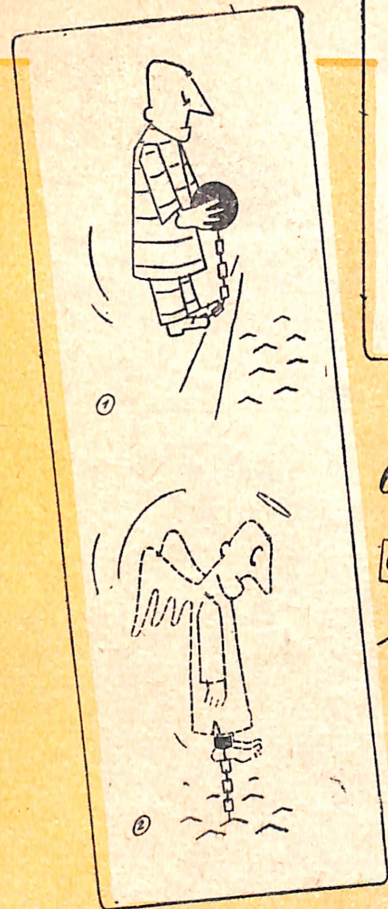

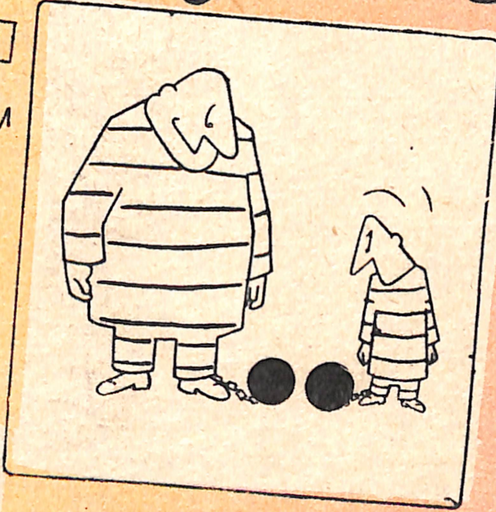
— Çok şükür, geçecek bir yolu buldum!..

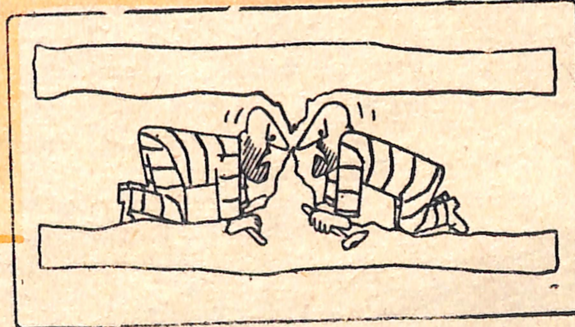
— Fransız —

Mahkûmlar

ÇİZEN TONGUÇ

Haberi var mı?

Bir genç kadın, sokakta sigara içen küçük bir çocuğa rastlamıştı. Dayanamayıp yaklaştı:

— Küçük yaşta sigara içmek çok zararlıdır... Hem söyle bakayım bana? Baban sigara içtiğini biliyor mu senin?...

Çocuk, gayet soğukkanlıydı:

— Siz evli misiniz?... diye genç kadına sordu.

— Evet evliyim?...

— Söyleyin bakayım bana... Sokakta erkekleri çevirip onlarla gevezelik ettiğinizden kocanızın haberi var mı?...

«DİZ ÇÖKÜP YALVARAYIM»

— Demek dün gece karınla kavga ettin?...

— Hem de nasıl?...

— Peki... Netice ne oldu?...

— Ne olacak?... Her zamanki gibi, önce diz çöktü... Sonra yerlerde sürüne sürüne bana geldi...

— ... ve af diledi öyle mi?...

— Hayır... «Karyolanın altından çık, yoksa kafanı kırarım» dedi.

KISMETİMİ ARIYORUM

Bir memurun aradığı eş:

25 yaşında, 25 lira aslî maaşlı devlet memuruyum. Yeni Barem Kanunu çıkacağına dair haberler den sonra evlenmeğe niyetlendim. Kanun çıkana kadar şimdiden müstakbel eşimi arıyorum. Eşimde aradığım vasıflar: Dayanıklı, istahşız ve boğazsız olması. Gezmeden, tozmadan hoşlanmayan, saadeti yuvasında arayan, giyim kuşam istemeyenler ve bilhassa dilsizler tercih olunur. Saadet arayan bayanların «Barem» rumuzuna müracaatları rica olunur.

İşsiz bir gencin aradığı eş:

Yaşım 34, boyumu görenler akıllı olduğumu söylerler. Şimdiye kadar hiç bir bayanla evleneme dim. Yalnız bir kere evlenecek gi bi oldum; onda da münasip bir yer bulamadım. On senedir iş arı yorum, bulamıyorum. Artık iş bulmaktan ümidimi kestiğim için, kendime eş aramağa karar verdim. Aylık kazancım, eğer iş bulabilirsem, en aşağı 500 liradır. Eşimde aradığım vasıflar: Yaşı ne olursa olsun. Güzellik, çirkinlik, kızlık, dulluk mevzuu bahis değildir. Yeter ki zengin olsun. «Tezgâhtar» rumuzuna müracaat.

Bir mebus namzedinin aradığı eş:

52 yaşında, hayatı anlamış bir gencim. Her seçimde adaylığımı koyar, mebus namzetiyim. Orta yaş, çatık kaş, cavlak başlıyım. Pek çirkin sayılmam. Sempatikliğim gayet meşhurdur. Tabiyata karşı derin zaafım olduğundan, mektaplerden kaçtım. Kıymeti anlaşılamamış şiirlerim, hikâyelerim de vardır.

Mebus olacağım günü düşünerekten, şimdiden bir ses sanatkârıylan annaşmak istiyorum. «İstikbâl» rumuzuna müracaat.

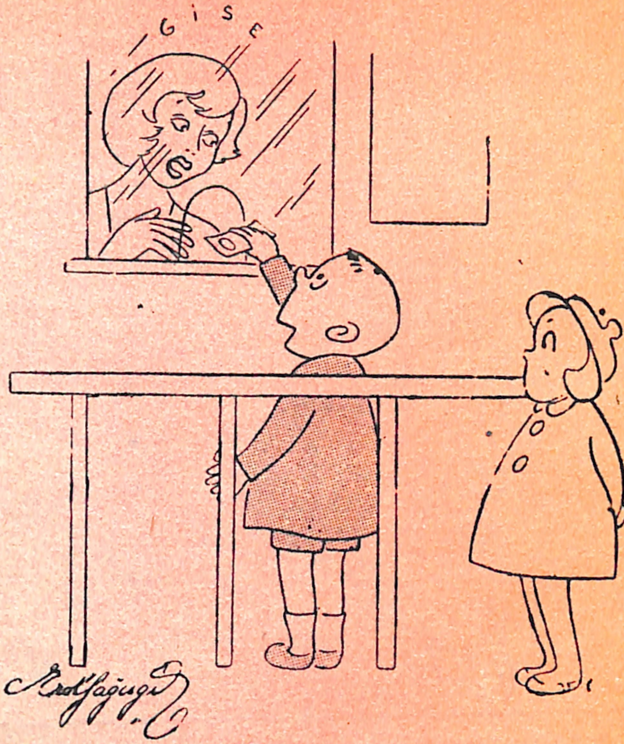
Ciddî bir bayanın aradığı eş

Yaşım nüfûs kâhadıma görem kırk ama, annem erkenden kısmetim çıksın diyerekten, tutmuş on yaş sinnimi büyük yazdırtmış. Oğuzuma yeni bastım. En son eşim kaçtı. Bir haftadanberidir ki yanlız kaldım. Şimdi ise yeniden bir eş aramaktayım. Eşimde aradığım vasıf, yanlız, mesut yuvasına iyicene bağlı olaraktan yaşamasıdır. Şakadan çok hoşlanırım. Teklifim çok ciddidir «Yuvaya bağlı» rümuzuna müracaat.

Bedbaht bir erkeğin aradığı eş:

Yaşım yetmiş ama dincim, tevazuumdan yaşımı göstermem. Bundan evvel altı kere evlendim. Hepsini de kötü vaziyette yakaladığım için ayrıldım. Aylık kazansım eşime göre değişir. Eşimde aramakta olduğum vasıflar: Masumiyet çağında iken bilmiyerek attığı yâânış adımların ıztırabı içinde yuvarlandıkları bataklıkta, mâzideki temiz günlerini hasretle anarak, kurtarıcı bekleyen tövbe kârlar tercih edilir. Mâzisi ne olursa olsun, yeter ki kötü vaziyette yakalanmasınlar. «İyi vazi yet» rumuzuna müracaat.

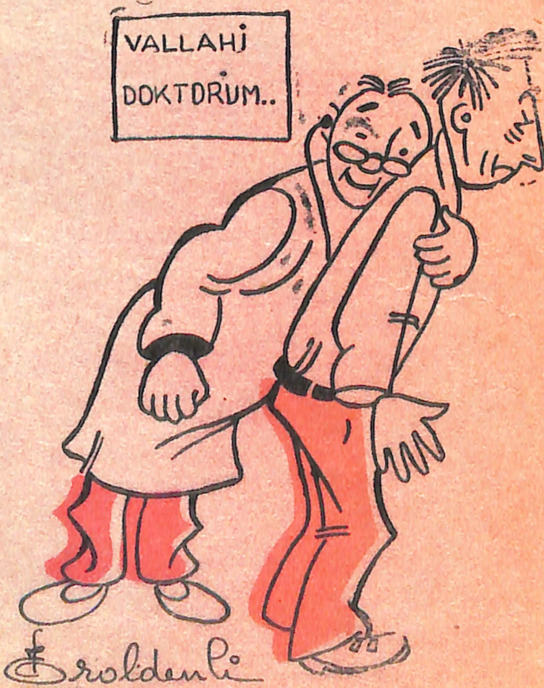
— Bir loca verir misiniz lûtfen!..

(Erol Yağcıgil)

YAZISIZ!..

(Erdoğan)

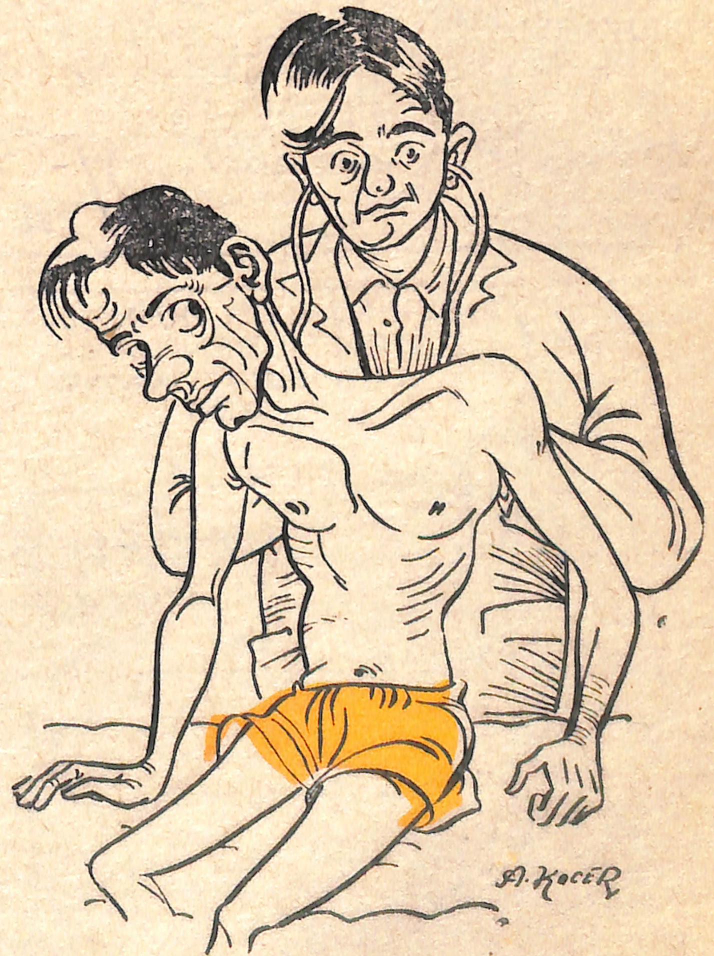
Hasta — Doktor, nefes alırken mütahiş göğsüm ağrıyor...
Dr. — Öyleyse nefes almayın!..

(Eroldenli)

— Şoför değilsin, jandarma değilsin, kadın kaçırmak yakışır mı sana?..

(İrfan Ulaş)

— Sizin hastalığınız galiba karasevda...
— Olabilir doktor... İki aydır kömüre kavuşamıyorum!..

(A. Koçer)

Bekârlık Sultanlıkt

ANLATAN : SALIH TEKCAN
ÇIZEN : YALÇIN ÇETIN

ŞİMDİ BUNUN SIRASI MI LÂLE? SOORA KONUŞURUZ. HADİ YATALIM BE ŞEKERİM

BAK SALİH!.. İLK GECEMİZDE SÖYLİYEYİM. BEN BÖYLE EVDE OTURAMAM. LÜKS MOBİLYA, MODEREN HAYAT. İSTERİM.

22

LÂLECİM, SANA NÂÇİZ BİR İSİM GÜNÜ HEDİYESİ GETİRDİM.

YAVAŞ, YAVAŞ, ADAM OLUYORSUN SALİH...

23

SEN DÜNYANIN EN İDEÂL KOCASISIN

SAYENDE KARICIM BENDE KABİLİYET VARDIR. İŞLEMEMİŞ BİR HAM MADENİM

24

BEN NAYLON KOMBİNEZON İSTERİM. BEN LÂYIK OLDUĞUM HAYAT İSTERİM... BEN ......

ALICAM BE KARICIM, DUR, ŞU İKRAMİYEYİ ALIYIM

25

OOOH!.. O KADAR MESUDUM Kİ... İYİ Kİ EVLENMİŞİM !.....

26

(Devam edecek)

Kadın Olan Erkeğin Hatıraları

Yazan : İllallah şerrinden

Bir beş yüzlük bana, bir beş yüzlük de Aytene verdi: Ayten:

— Teşekkür ederim, Madam Fofo!.. dedi.

Ben parayı cebime koyarken, Madam Fofo:

— Yine beklerim, her zaman gelin!..

Diyordu.

Sokakta Aytene:

— Memurlar rüşvet mi aldılar?

Diye sordum.

— Yok canım, dedim. Numara yapıyorlar. O gelenler, memur falan değil, hepsi Fofo'nun adamları. Şuradan buradan toplamış onları... Kendilerine memur süsü veriyorlar. Evde böyle zengin kadın, zengin erkek geldi mi, madam Fofo, kendisi, numaradan bu adamlara baskın yaptırır. Erkekleri ayrı yollar, kadınları ayrı yollar. Deminki o kibar hanımdan en aşağı on bin lira sızdırmıştır. Ne yapsın kadın? Rezil olmak ister mi? Çoluğu çocuğu var... Kocasının cemiyette itibarı var... Kendisinin de aile şerefi var. Hiç on bin lara için, on milyonluk kocadan vaz geçer mi? Alt tarafı parasına geçer hükmü, verir on bini kurtulur...

— Demek onlar polis falan değildi ha?...

— Değildi tabii..

Havadan beş yüz lira kazanmıştık... Şu İstanbulun ne acaip bir şehir olduğunu, yavaş yavaş anlamağa başlıyorum.

— Nereye gidiyoruz, Ayten?

Dedim.

— Hadi yine eski eve gidelim, Şafiyânım teyze Hayri beyi çağırmıştır. Sana film çevirtecek herifi... Bu gece orada yer, içer, eğleniriz...

Biz Şafiyânımın evine gittiğimiz zaman, vakit bir hayli gecikmişti. Şafiyânım:

— Ayol kızlar, nerelerdesiniz? Gözlerimiz yollarda kaldı, dedi..

Bizi geniş bir odaya aldı. Masa kurulmuştu. Hayri bey, yanında da bir adamla çakıştırmağa başlamışlardı. Şafiyânım tanıttı:

— Meşhur filmcilerimizden Hayri bey...

— Müşerref olduk efendim.

Herif, elimi öperken:

— O şeref bendenize ait, dedi.

Kime ait olursa olsun...

Hayri bey de yanındaki adamı tanıttı:

— Rejisörümüz Süha bey...

— Memnun oldum.

Mantolarımızı çıkarıp masaya çöktük...

Hayri bey:

— Şafiyânım, sizin film yıldızı olmak istediğinizi söyledi, dedi.

— Olabilir miyim? diye sordum.

— Çok ümitliyim, yarın bizim yazıhaneye teşrif edin!

Dedi. Kartını uzattı.

— Teşekkür ederim.

— Şimdi elimizde çok güzel ama pek çok güzel bir senaryo var, sizi bu filmde oynatalım.

Rejisörüne döndü:

— Nasıl, dedi, güzel senaryo değil mi?

Rejisör bana izah etti:

— Fevkalâde hanımefendi, isterseniz, hem içelim, hem de size mevzuunu(!) anlatayım.

Bay rejisör anlatmağa başladı. Şafiyânım, Ayten, hepimiz rejisörün ağzının içine bakıyorduk:

— Efendim, bu senaryo, hem polisiye, hem maceralı, hsm esrarengizli, hem de içinde müthiş, ama çok müthiş birr aşk var.

Hayri bey:

— Casusluğu unutma!..

Dedi.

— Casusluk da var. Hele o kavga sahneleri... Bakın anlatayım.. Efendim, kız...

— Kız kim?

— Oynarsanız siz olacaksınız.

— Kız, bi akşam, bi arkadaşıynan Beyoğluna çıkmış. Şimdi film başlayınca, akşam üzeri Beyoğlunu görüyoruz. O sırada kalın bir ses, şöyle anlatıyor:

«İşte bu esrarengiz şehrin macerası... Kamera, yavaş yavaş Beyoğlunun dar ara sokaklarından Süleymaniye camisine yükseliyor. Minarede nur yüzlü bir mezin ezan okuyor. Ordan Eyüp Aleyhisselâmın türbesini görüyoruz. İhtiyar kadınlar türbenin önünde duva ediyorlar...

Ama içmiyorsunuz hanımefendi..

— İçiyorum, mersi...

— Aaa... Bakın kadehiniz olduğu gibi duruyor. Hadi şerefinize...

— Şerefinize!..

— Âfiyet ossun!.. Derken efendim, o kalın ses devam ediyor: «Ey büyük şehrin küçük insanları» nasıl... lâfa bakın ama... Büyük şehrin küçük insanları. Ne büyük mâna diy mi? Senarist bu lâfı meşûr şâyir Abdülâmit beyin makberinden almış... Sonracığıma efendim, kamera bi pan yapıyo......

— Pan ne demek beyefendi?

— Pan, filmcilik zenâtinde bi lâf... Yaniya, kamera var ya, sinema, çekme makinası, işte o makina, fırdolayı etrafı gösteriyo demek... Makina pan yapıyo... Şimbi saz salonunu görüyoruz perdede. Sahnede bi kadın şarkı okuyo... Arkasından bi dansöz çıkıyo... Bi dans ediyo...

— Ne dansı?

— İlkin dans oriyantal..

— Affedersiniz, anlamıyorum. Ne demek o?

— Dans oriyantal demek, çiftetellinin fimcesi demek... Ondan sonra bi mezar... Kız, kapanmış mezarın üstüne... Hem hüngür hüngür ağlıyo, hem de bi yandan hazin hazin ninni söylüyo... İçmiyorsunuz ama... Hadi şerefe... Bu mezarda ninni söylemek, bizim filmcilikte bir yenilik... Ondan sonra, asıl filim başlıyo... O Beyoğlunda amorstan gördüğümüz kız var ya...

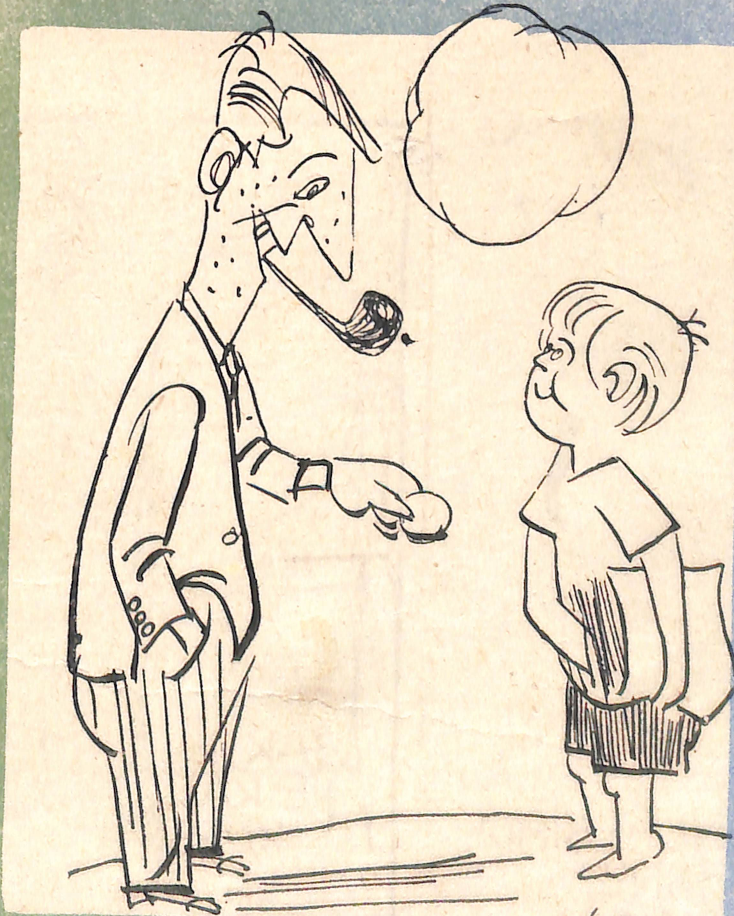
— Nerden gördüğümüz?

— Amorstan... Bunlar hep filmcilik lâfları... Recisörlük kolay değil hanımefendi. Bütün bu lâfları, mânasını bilmesen bile, yine söyliyeceksin. Amorstan demek, arkadan, sırttan, yani enseden demektir. İşte o kızı, annesinden babasından herkes istiyo. Kız bütün taliplerini reddediyo... Bi akşam Beyoğlunda, bi delikanlıynan göz göze geliyorlar. Tamam!.. İkisi de biribirlerine vuruluyorlar. Yıldırımnan vurulmuşa dönüyorlar. Delikanlı, kızın peşine düşüyor.

«Tanışabilir miyiz?» diyo. Kız dünden razı ama, ne de olsa kadınlık gururu var. Biraz cilve yapıyo...» «Münasebetsiz!» diyo... Delikanlı «hadi bi loca bileti alayım da size ilânı aşk edeyim» diyo... Kız: «ben senin bildiğin kızlardan diyilim» diyo... Delikanlı «Ama benim teklifim ciddi» diyo. Kız «sahi mi, diyo, öyliyse gel beni annemden iste» diyo. Yarın için bi randevu veriyo «Hadi artık mâlemize geldik, sen git nonoşum!» diyo... İçelim ama.. Hadi şerefinize!.. Uzatmıyalım, ondan sonra facâ başlıyo... Oğlan kızı istiyo... Tahkikat yapıyorlar. Bi de bakıyorlar ki, oğlanın öölesi, rüşvetnen ıntimaznan filan alâkası yok. Sen bu zamanda karı geçindiremezsin diye oğlanı evde bi temiz dövüp, kapı dışarı ediyorlar... Ertesi gün, kıznan oğlan bir plaçda aile kabinesinde buluşuyorlar. Kız, diyo ki, beni baban senin birine veriyo, diyo, hali keyfiyet bööle, bööle, bööle, dıyo... Kız o gün gebe kalıyo... Akşama da kızı bâârta bâârta, o zengin deyyuza veriyorlar... İçsene be hanımefendi!..

— İçiyorum efendim.

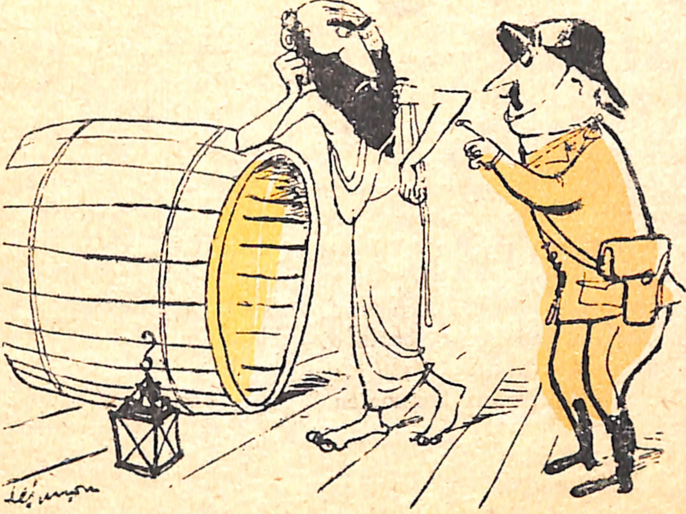
(Devam edecek)

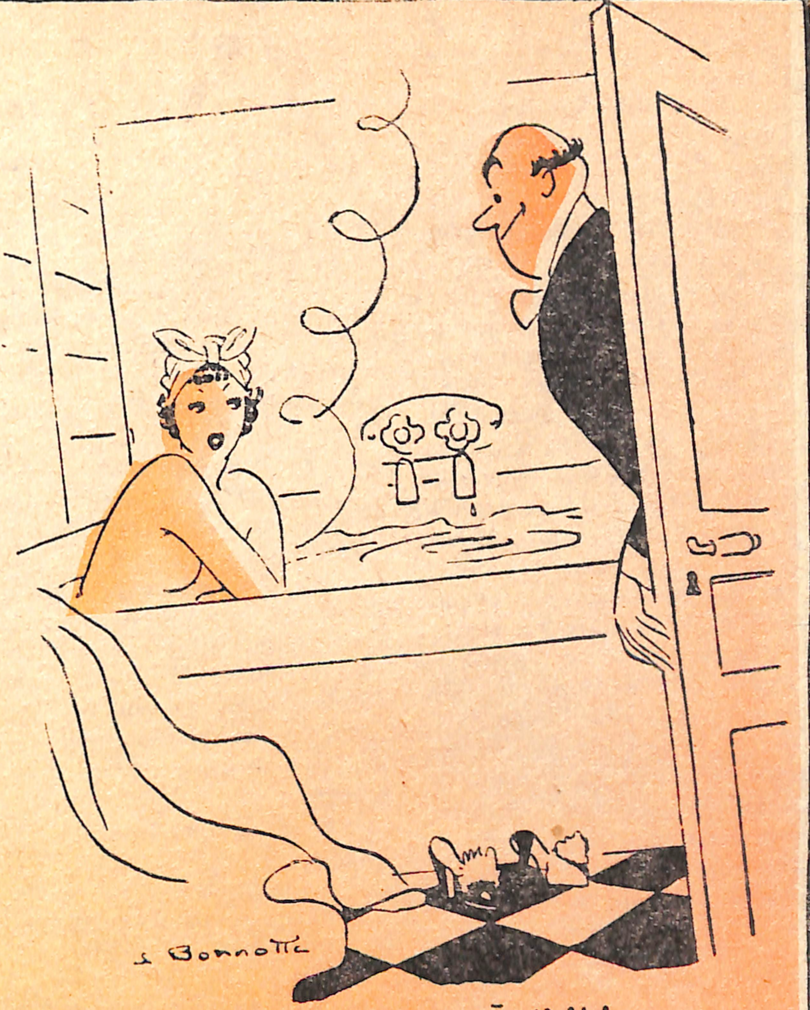
— Ver bakalım bir gaste, Marilyn Monroe yine neler yapmış?!..

(Orhan Enez)

Dünya Karikatürleri

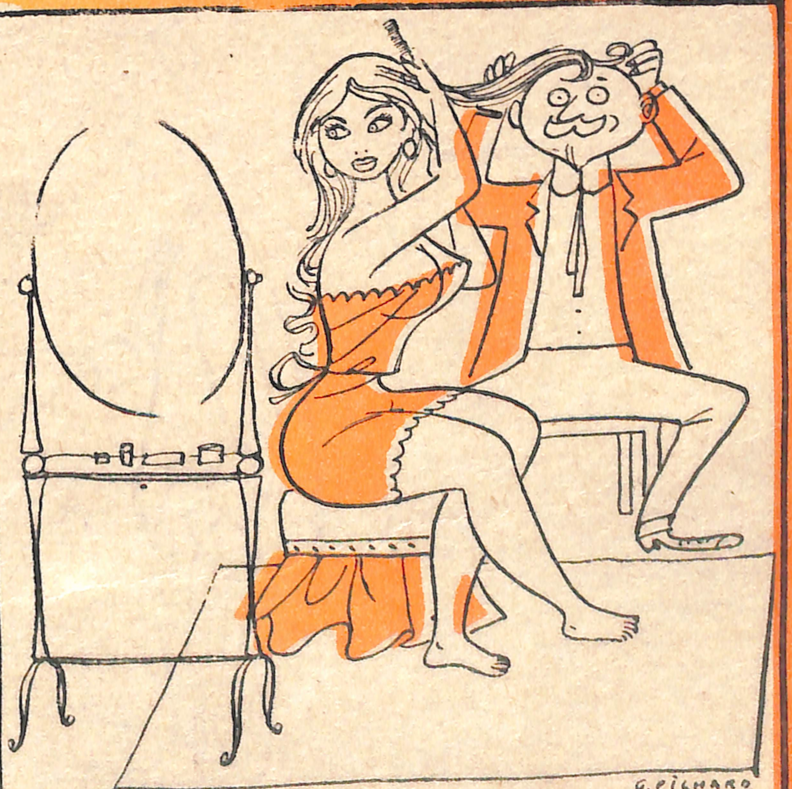
- NE O DİOJEN, ADAM ARAMAKTAN VAZ MI GEÇTİN ?..
- EVET... BULAMIYACAĞIMA KANAAT GETİRDİM ARTIK !..

- BANYODA OLDUĞUMU GÖRMEDİN Mİ ?..
- HAYIR EFENDİM... ANAHTAR DELİĞİ TIKALIYDI !

- ELLERİNİZ ISINDI... ŞİMDİ, BAŞKA NERELERİNİZ SOĞUK BAKAYIM

- BAK, BİRAZ SAÇIM OLSA NE KADAR GENÇ GÖRÜNECEKMİŞİM !..

Türkiye İŞ Bankası

1955

Yılı İkramiye Plânı:

İkişer Daireli 5 Apartman — Bahçeli 15 Ev

Ayrıca 725,000 liralık para ikramiyeleri

Keşidelerden 2 ay evvel en az 150 liralık bir küçük cari hesap açtıranlar ve keşide tarihine kadar çekmeyenler kur'aya iştirak hakkını kazanırlar.

İller Bankası

Sermaye: 300.000.000 T. L.

İl Özel İdareleri, Belediyeler ve Köylerin Harita, İmar, Plânlariyle Su, Elektrik, Yapı, Proje, İnşa ve tesisleri

BANKA VE KREDİ MUAMELE VE HİZMETLERİ EN MÜSAİT ŞARTLARLA YAPILIR VE MEVDUAT HESAPLARI AÇILIR

Seba Melikesi

Üçüncü baskısı çıktı

İdarehanemizden tedarik edebilirsiniz

Klodfarer Cad. No. 3—10. Daire 3.

Yazı işlerini fiilen idare eden: AHMET KOÇER

Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP

Adres: Klodfarer Cad. No. 3 - 10. Daire 3.

Telefon: 21811

ERCAN MATBAASI

Fiatı: 50 Kuruş

T. C. Ziraat Bankası

Yurt içinde 491 Şube ve Ajansı dünyanın her tarafındaki muhabirleriyle sayın müşterilerinin emrindedir.

Vadeli, vadesiz tasarruf hesapları 1955 ikramiye yekûnu:

1.500.000 Liradır

Bu zengin plânda

Gayrimenkuller, Traktörler, Zirai aletler ve dolgun para ikramiyeleri bulunmaktadır.

Denizcilik Bankası

T.A.O.

DENİZYOLLARI

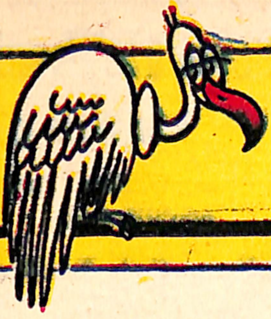
Gemilerile seyahat bir zevktir

Amerikaya:

Türk parasile muntazam seferler

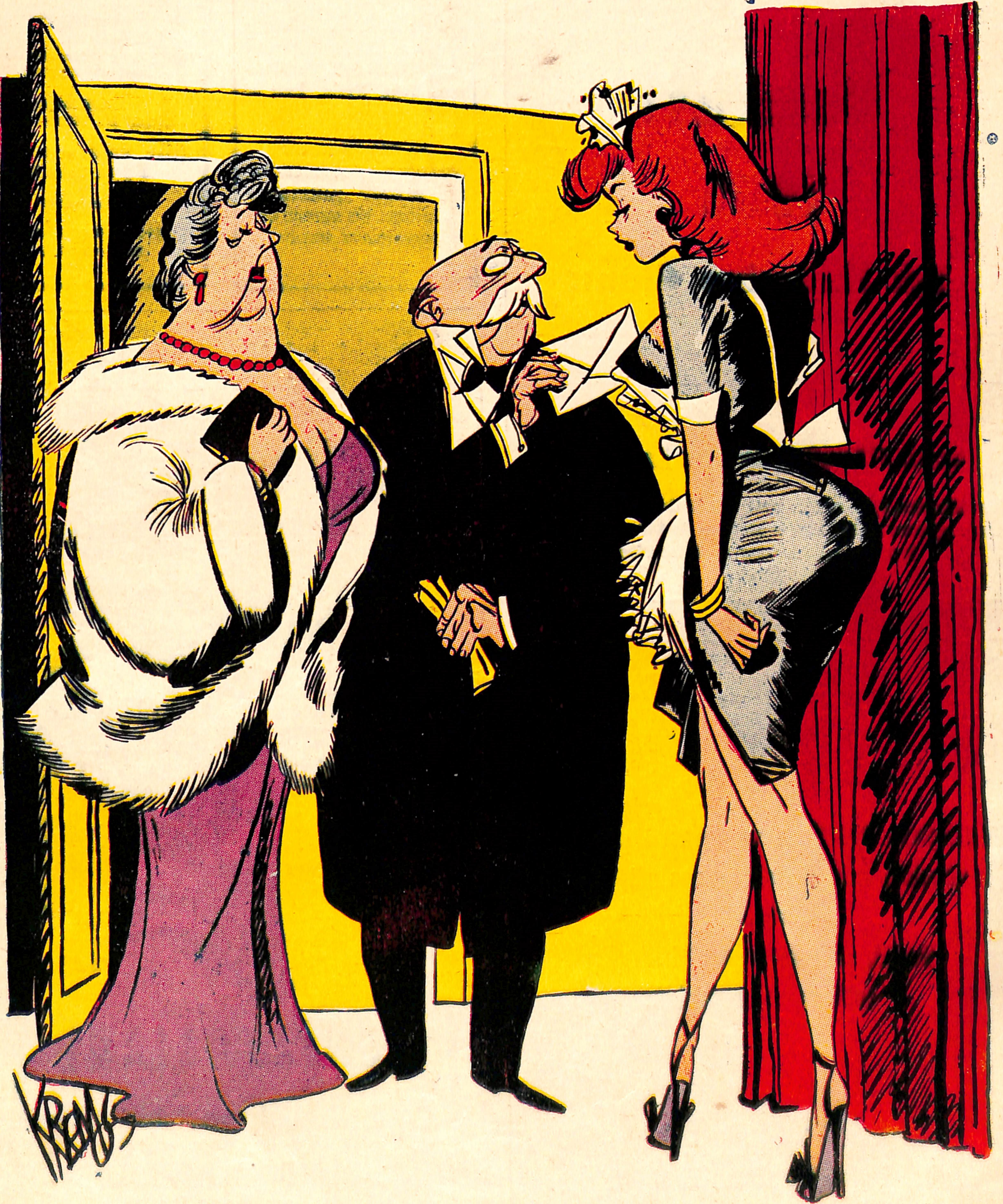
Denizyolları

Sürat, Emniyet, Konfor demektir

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

— Küçük beye acele bir mektup var... Gelir gelmez bulması için yatak odana koyuver!...